

HÖGSTA DOMSTOLENS DOM

meddelad i Stockholm den 5 december 2023

Mål nr

T 486-23

PARTER

Se partsbilaga

SAKEN

Fastställelse av skadeståndsskyldighet

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Hovrätten över Skåne och Blekinges dom 2022-12-20 i mål T 1665-21

DOMSLUT

Med ändring av hovrättens dom fastställer Högsta domstolen att Ronneby Miljö och Teknik AB är ansvarigt för att kompensera klagandena för personskador i form av förhöjda halter PFAS i blodet, innebärande fysiska försämringar av kroppen.

Högsta domstolen ändrar hovrättens dom även i fråga om rättegångskostnader och befriar klagandena från skyldigheten att ersätta Ronneby Miljö och Teknik AB:s rättegångskostnader i tingsrätten och hovrätten samt förpliktar bolaget att ersätta var och en av klagandena för rättegångskostnader

- i tingsrätten med 42 833 kr, varav 28 055 kr avser ombudsarvode, och ränta enligt 6 § räntelagen på beloppet från den 13 april 2021,
- i hovrätten med 8 859 kr, varav 5 983 kr 36 öre avser ombudsarvode, och ränta enligt 6 § räntelagen på beloppet från den 20 december 2022.

Högsta domstolen förpliktar Ronneby Miljö och Teknik AB att ersätta var och en av klagandena för rättegångskostnad i Högsta domstolen med 1 064 kr, varav 786 kr avser ombudsarvode, och ränta enligt 6 § räntelagen från dagen för denna dom.

YRKANDEN I HÖGSTA DOMSTOLEN M.M.

Klagandena har yrkat att Högsta domstolen ska fastställa att Ronneby Miljö och Teknik AB är ansvarigt för att kompensera dem för personskador i form av förhöjda halter PFAS i blodet, innebärande ökade hälsorisker och fysiska förändringar och försämringar av kroppen.

Klagandena har vidare yrkat att de ska befrias från att ersätta Ronneby Miljö och Teknik AB:s rättegångskostnader i såväl tingsrätten som hovrätten samt att bolaget ska förpliktas att ersätta klagandenas rättegångskostnader där.

Ronneby Miljö och Teknik AB har motsatt sig att hovrättens dom ändras.

Parterna har yrkat ersättning för rättegångskostnader i Högsta domstolen.

Högsta domstolen har meddelat prövningstillstånd på sätt som framgår av punkten 7.

DOMSKÄL

Bakgrund

1. Ronneby Miljö och Teknik AB (Miljöteknik) är ett av Ronneby kommun helägt bolag som levererar dricksvatten till tätorterna i Ronneby kommun, bl.a. från Brantafors vattenverk.
2. År 2013 upptäcktes att dricksvattnet från Brantafors vattenverk innehöll mycket höga halter av PFAS (per- och polyfluorerade alkylsubstanser). Föroreningarna kom från brandövningsplatsen på Blekinge flygflottilj, där Försvarsmakten sedan mitten av 1980-talet använt ett särskilt brandskum för olje- och bensinbränder som innehöll PFAS. Dessa ämnen har sedan spridit sig från brandövningsplatsen till grundvattnet och vidare till dricksvattnet.
3. Ett stort antal boende i området (klagandena) väckte talan mot Miljöteknik. De yrkade att tingsrätten skulle fastställa att bolaget var skyldigt att ersätta dem för personskada. Talan grundades på bestämmelserna i produktansvarslagen (1992:18). Klagandena gjorde gällande att de hade orsakats personskada på grund av att vatten som Miljöteknik levererat till dem hade en säkerhetsbrist genom att vara kontaminerat med PFAS.
4. Tingsrätten hänsköt, med stöd av 56 kap. 13 § rättegångsbalken, till Högsta domstolen frågan om produktansvarslagen är tillämplig. Domstolen förklarade att Miljötekniks leverans av vatten till de boende är en produkt som omfattas av produktansvarslagen (se ”Dricksvattnet” NJA 2018 s. 475).
5. Tingsrätten fastställde att Miljöteknik är ansvarigt för att kompensera klagandena för personskada i form av förhöjda halter PFAS i blodet innebärande ökade hälsorisker och fysiska förändringar och försämringar av kroppen.

6. Hovrätten, som inte har ansett det visat att någon av klagandena har lidit personskada, har ogillat talan.

Vad målet i Högsta domstolen gäller

7. Högsta domstolen har meddelat prövningstillstånd med utgångspunkt i hovrättens bedömning att det har uppmätts förhöjda halter av PFAS-ämnena i klagandenas kroppar till följd av att det dricksvatten som Miljöteknik levererat till dem innehöll höga halter av PFAS-ämnena, samt att var och en av klagandena på grund av detta löper en – sett i förhållande till personer som inte utsatts för motsvarande exponering – förhöjd risk att drabbas av sådana negativa hälsoeffekter och sjukdomar som är associerade med PFAS-exponering.

8. Den fråga som Högsta domstolen ska ta ställning till är om klagandena genom de förhöjda halterna PFAS i blodet har drabbats av personskador. Målet gäller med andra ord frågan huruvida skadeståndsskyldighet i och för sig föreligger.

Produktansvarslagen

9. Produktansvarslagen genomför EU:s produktansvarsdirektiv¹ och reglerar skadeståndsansvaret för en skada som en produkt orsakar någon person eller någon annan sak än själva produkten. Enligt lagen ska skadestånd betalas för bl.a. personskada som en produkt har orsakat på grund av en säkerhetsbrist (se 1 §). Det krävs inte, som vid personskada enligt skadeståndslagen, att skadan har orsakats genom vårdslöshet.

10. Varken produktansvarslagen eller dess förarbeten innehåller någon definition av vad som avses med personskada (jfr prop. 1990/91:197 s. 37).

11. Inte heller produktansvarsdirektivet innehåller någon sådan definition. Det har överlämnats till nationell rätt att fastställa vad begreppet personskada

¹ Rådets direktiv 85/374/EEG av den 25 juli 1985 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister.

innefattar och vilka skador som är ersättningsgilla. Begreppet ska dock enligt EU-domstolen ges en vid tolkning så att det säkerställs att de skadelidande får korrekt och fullständig ersättning för den skada som de har lidit till följd av en defekt produkt (jfr EU-domstolens domar Veedfald, C- 203/99, EU:C:2001:258, p. 25–29 och Boston Scientific Medizintechnik, C-503/13 och C-504/13, EU:C:2015:148, p. 46 och 47).

12. Eftersom varken produktansvarslagen eller det bakomliggande direktivet närmare anger vad som avses med personskada bör personskadebegreppet i den lagen – i likhet med vad som gäller för sakskadebegreppet – ges samma betydelse som i skadeståndslagen (jfr ”Flänsämnen” NJA 1996 s. 68).

Personskadebegreppet i skadeståndslagen

13. Personskadebegreppet preciseras inte närmare i skadeståndslagen. Begreppets innebörd har dock åtskilliga gånger berörts i förarbetena (se t.ex. SOU 1964:31 s. 80, prop. 1972:5 s. 576, SOU 1973:51 s. 36 f., prop. 1975:12 s. 20, SOU 1995:33 s. 61 och prop. 2000/01:68 s. 17 f.).

14. Till personskada räknas såväl fysiska som psykiska defekttillstånd. Defekttillståndet kan ha framkallats med fysiska medel eller på något annat sätt. Det kan vara fråga om en mekaniskt framkallad skada på den kroppsliga organismen (en krossad fot, köttår, inre blödningar etc.) men också en sådan skada som har framkallats genom förgiftning, strålning eller liknande (förstörda vävnader, inre sjukdomstillstånd etc.). Även ett psykiskt defekttillstånd som är en direkt följd av skadehandlingen kan vara en personskada.

15. För att det ska vara fråga om ett fysiskt defekttillstånd krävs att det har skett en förändring på eller i kroppen och att den förändringen objektivt sett är en försämring. Försämringen kan vara tillfällig eller varaktig. Det kan handla om en synlig yttre påverkan på kroppen, ett sjukdomstillstånd eller en nedsatt

funktion i något kroppsligt organ. En försvagning av kroppens immunförsvar och en ökad mottaglighet för sjukdomar är exempel på det sistnämnda.

16. Det ligger i sakens natur att inte varje kroppslig påverkan som kan beskrivas som negativ kan ligga till grund för skadeståndsskyldighet; det måste röra sig om en påverkan som är så beaktansvärd att den kan sägas utgöra en skada. Mindre och snabbt övergående kroppsliga reaktioner som tar sig uttryck endast i lindrig smärta eller fysiskt obehag är normalt sett inte så beaktansvärda att de kan betraktas som personskador i skadeståndsrättslig mening. Frågan brukar dock vara av mindre betydelse, eftersom en så begränsad ”skada” knappast medför några ersättningsgilla skadeföljder.

17. Dessutom förutsätter skadeståndsskyldighet som regel culpa eller, i fråga om produktansvar, utsläppande av en produkt med säkerhetsbrist. Också den skadelidandes eget handlande och medverkan ska i förekommande fall beaktas, liksom vad som kan följa av kravet på orsakssamband. I praktiken aktualiseras därmed inte någon skadeståndsskyldighet vid sådana allmänna negativa hälsoeffekter som kan uppkomma för var och en till följd av normal exponering mot vanligt förekommande ämnen i föda och miljön.

Personskada och hälsorisker

18. Utgångspunkten är alltså att en personskada förutsätter att ett defekt-tillstånd, t.ex. en sjukdom, har uppkommit. I målet aktualiseras frågan om det därutöver är möjligt att fastställa ett skadeståndsansvar redan vid en förhöjd risk för att ett sådant tillstånd ska uppkomma i framtiden.

19. Ett argument för att tillåta en sådan rätt för skadelidande är att skadeståndsanspråk vid utdragna förlopp riskerar att preskriberas innan den

kroppsliga försämringen har inträtt. Och även om anspråket inte har preskriberats kan ett utdraget förlopp i vissa fall medföra bevissvårigheter som i praktiken gör det mycket svårt för den skadelidande att göra sin rätt till skadestånd gällande.

20. Något tydligt stöd för att förhöjda risker i sig skulle kunna ses som personskador enligt gällande svensk rätt finns emellertid inte vare sig i lagtext, förarbeten eller rättspraxis. Lagtexten talar närmast emot att så är fallet. Det traditionella synsättet får anses vara att någon sådan möjlighet inte finns (jfr t.ex. Håkan Andersson, Ersättningsproblem i skadeståndsrätten, 2017, s. 456, Jan Hellner och Marcus Radetzki, Skadeståndsrätt, 12 uppl. 2023, s. 211 f. samt Viggo Hagstrøm och Are Stenvik, Erstatningsrett, 2 uppl. 2019, s. 549).

21. Ett annat angreppssätt skulle innebära en i grunden annan syn på personskadebegreppet än den som hittills har gällt. Det skulle då bli fråga om att den skadelidande ska visa att han eller hon löper en risk för att drabbas av ett defekttillstånd. Detta får i sin tur betydelse för hur grundläggande skadeståndsrättsliga principer är att uppfatta.

22. Ett ansvar grundat på risk medför med nödvändighet att traditionella skade-, kausalitets- och bevisbegrepp måste omformuleras. Med utgångspunkt i en sådan modell kommer sannolikhetskalkyler i förgrunden. Det skulle innebära en förändring av skadeståndsrätten genom rättstillämpning som det är svårt att förutse konsekvenserna av. Det får närmast ankomma på lagstiftaren att vidta erforderliga åtgärder för att överbrygga de svårigheter som kan föreligga för en skadelidande i situationer av angivet slag, och i det sammanhanget ta ställning till de frågor av principiell natur som uppkommer för skadeståndsrättens del.

23. Slutsatsen är att en förhöjd risk för att ett fysiskt defekttillstånd ska inträda i framtiden principiellt sett inte i sig kan anses utgöra en personskada.

Ersättningsgilla skadeföljder

24. Vid prövningen av skadeståndsanspråk finns det skäl att skilja på skadan i sig och dess konsekvenser, dvs. skadeföljderna. Ett konstaterande av att någon vållats en personskada innebär inte nödvändigtvis att denna person har rätt till skadestånd.

25. I 5 kap. skadeståndslagen regleras hur skadeståndet ska bestämmas. Det som ersätts enligt 1 § kan sägas vara följderna av personskadan. Den som t.ex. vållats en fraktur får egentligen inte ersättning för frakturen som sådan, utan för de kostnader, den inkomstförlust och det fysiska eller psykiska lidande som frakturen lett till.

Bedömningen i detta fall

26. Att det dricksvatten som Miljöteknik levererade till klagandena var en produkt i produktansvarslagens mening är klarlagt genom rättsfallet ”Dricksvattnet”. Parterna är ense om att dricksvattnet innehöll mycket höga halter av PFAS och att vattnet därigenom var behäftat med en säkerhetsbrist (jfr 3 § produktansvarslagen).

27. Vidare är parterna ense om att säkerhetsbristen har orsakat de höga halter PFAS som uppmätts i klagandenas kroppar och att Miljöteknik är den som enligt produktansvarslagen är skadeståndsskyldig för en eventuell personskada som har orsakats av säkerhetsbristen (jfr 6 och 7 §§).

28. Frågan är därmed om de höga halter PFAS som uppmätts i klagandenas kroppar utgör personskador.

29. Av utredningen framgår att den uppmätta sammanlagda halten PFAS i blodet bland de klagande under åren 2014 och 2015 i genomsnitt var cirka 600 ng/ml. Det lägsta uppmätta värdet bland klagandena var 91 ng/ml och det

högsta värdet var 1 800 ng/ml. Nivåerna är bland de högsta som uppmätts i befolkningar i världen. Även de av klagandena som har de lägsta uppmätta nivåerna har halter som ligger avsevärt över normala värden. Den normala halten PFAS i blodet ligger i Sverige under eller runt 10 ng/ml. Av utredningen framgår att halveringstiden för PFAS i kroppen är så lång att det kommer att ta många år innan halterna PFAS i klagandenas blod har sjunkit till mer normala nivåer.

30. I enlighet med prövningstillståndet är utgångspunkten för Högsta domstolens prövning att var och en av klagandena på grund av de höga halterna av PFAS i blodet löper en – sett i förhållande till personer som inte utsatts för motsvarande exponering – förhöjd risk att drabbas av sådana negativa hälsoeffekter och sjukdomar som är associerade med PFAS-exponering.

31. Sammantaget får utredningen anses ge tillräckligt stöd för att det förorenade dricksvattnet har haft en betydande negativ påverkan i klagandenas kroppar. Den förhöjda risken för negativa hälsoeffekter i framtiden utgör förvisso inte i sig en personskada. Däremot får den beaktansvärda kroppsliga försämring som manifesterats i de höga halterna PFAS i blodet för var och en av klagandena anses utgöra ett sådant fysiskt defekttillstånd som i skadeståndsrättslig mening är en personskada.

32. Det finns därmed förutsättningar att fastställa att Miljöteknik är ansvarigt för att kompensera klagandena för dessa personskador.

33. Det ingår inte i den prövning som nu ska göras att ta ställning till i vilken utsträckning personskadorna har gett upphov till skadeföljder som berättigar till ersättning eller till storleken på sådana eventuella ersättningar.

Rättegångskostnader

34. Med hänsyn till utgången bör klagandena befrias från skyldigheten att ersätta Miljöteknik för rättegångskostnader i tingsrätten och hovrätten.

Miljöteknik ska i stället ersätta klagandena för rättegångskostnader i dessa instanser, liksom i Högsta domstolen. Klagandena har inte överklagat de av tingsrätten utdömda beloppen avseende rättegångskostnader. De i hovrätten och Högsta domstolen begärda ersättningarna är skäliga.

I avgörandet har deltagit justitieråden Svante O. Johansson, Dag Mattsson, Johan Danelius, Jonas Malmberg (referent) och Anders Perklev (skiljaktig)
Föredragande har varit justitiesekreteraren Hanna Hallonsten

SKILJAKTIG MENING

Justitierådet Anders Perklev är skiljaktig och vill fastställa hovrättens dom. Han anser att punkterna 31–33 i domen ska ha följande lydelse.

31. Den förhöjda risken att negativa hälsoeffekter ska inträda i framtiden kan inte i sig utgöra en personskada (se p. 23). För att en personskada ska anses föreligga måste en förändring på eller i kroppen redan ha inträtt. Förändringen ska objektivt sett utgöra en försämring (se p. 15). Försämringen måste vara beaktansvärd (jfr p. 16).

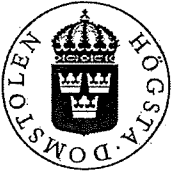
32. Uppkomsten av en hög halt av PFAS i blodet kan i och för sig betraktas som en förändring av kroppen. Om den negativa effekten därav enbart består i en förhöjd risk att i framtiden drabbas av sjukdom eller nedsatt kroppsfunction kan dock inte kravet på att förändringen objektivt sett ska utgöra en försämring av kroppen anses uppfyllt. Ett annat synsätt skulle stämma mindre väl överens med utgångspunkten att en förhöjd risk att negativa hälsoeffekter ska inträda i framtiden inte i sig utgör en personskada.

33. Den utredning som har lagts fram i målet är främst ägnad att belysa samband inom en större population mellan exponering för PFAS och vissa sjukdomstillstånd eller andra kroppsliga defekter. Det är inte möjligt att av utredningen dra några säkra slutsatser om hur PFAS påverkar kroppen hos en enskild individ. Därför går det inte heller att slå fast att en viss halt av PFAS i blodet regelmässigt är förenad med en sådan beaktansvärd försämring av kroppen som krävs för att förändringen ska anses utgöra en personskada.

34. Av detta följer att det inte är tillräckligt att en viss halt av PFAS har uppmätts i blodet hos en person för att konstatera att en personskada har uppkommit. Det har inte i målet lagts fram någon annan utredning om förändringar på eller i kroppen hos var och en av klagandena.

35. Det nu anförda innebär att det, även med beaktande av de höga halter PFAS som har uppmätts hos klagandena, inte kan anses visat att var och en av dem har drabbats av en sådan personskada som avses i produktansvarslagen. Hovrättens dom ska därför fastställas.

Överröstad i denna fråga är jag i övrigt ense med majoriteten.

PROTOKOLL
vid tillståndsprövning
2023-04-17
Stockholm

Aktbilaga 8
Mål nr T 486-23

JUSTITIERÅD

Agneta Bäcklund, Petter Asp och Johan Danelius

JUSTITIESEKRETERARE (PROTOKOLLFÖRARE)

Hanna Hallonsten

PARTER

Se partsbilaga

SAKEN

Fastställelse av skadeståndsskyldighet

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Hovrätten över Skåne och Blekinges dom 2022-12-20 i mål T 1665-21

Målet föredras i frågan om prövningstillstånd.

Högsta domstolen fattar följande

BESLUT (att meddelas den 3 maj 2023)

Högsta domstolen meddelar prövningstillstånd med utgångspunkt i hovrättens bedömning

- att det uppmätts förhöjda halter av PFAS-ämnen i klagandenas kroppar till följd av att det dricksvatten som motparten levererat till dem innehöll höga halter av PFAS-ämnen, samt
- att var och en av klagandena på grund av detta löper en – sett i förhållande till personer som inte utsatts för motsvarande exponering – förhöjd risk att drabbas av sådana negativa hälsoeffekter och sjukdomar som är associerade med PFAS-exponering.

Hanna Hallonsten

Föredraget 2023-04-17

Lämnat för expediering 2023-04-25

Agneta Bäcklund

HOVRÄTTEN ÖVER
SKÅNE OCH BLEKINGE
Avdelning 2
Rotel 21

DOM
2022-12-20
Malmö

Mål nr
T 1665-21

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Blekinge tingsrätts dom 2021-04-13 i mål T 1530-16, T 1534-16 – 1582-16, T 1586-16 – 1593-16, T 1595-16 – 1610-16, T 1612-16 – 1628-16, T 1633-16 – 1637-16, T 1639-16 – T 1684-16, T 1686-16 – 1691-16, T 1693-16 – T 1694-16, T 1696-16 – T 1697-16 och T 2496-17 – T 2497-17, se bilaga A

PARTER

Klagande

Ronneby Miljö och Teknik AB, 556366-1437
372 80 Ronneby

Ombud: Chefsjurist Christina Waering samt
försäkringsjuristerna Malin Hanson och Oscar Litzén
Sakförsäkringsjuridik
Länsförsäkringar AB
106 50 Stockholm

Motparter

1 – 154, se partsbilaga

Ombud:
1. Advokat Göran Starkebo
Carat Advokatbyrå AB
Jonsängen 520, 462 91 Vänersborg

2. Advokat Johan Öberg
Antonsson Öberg Advokater HB
Box 815, 101 36 Stockholm

SAKEN

Fastställelse av skadeståndsskyldighet

HOVRÄTTENS DOMSLUT

Hovrätten ändrar tingsrättens domslut och

- ogillar motparternas fastställsetalan mot Ronneby Miljö och Teknik AB i sin helhet,
- befriar Ronneby Miljö och Teknik AB från skyldigheten att ersätta motparternas rättegångskostnader vid tingsrätten, och

Dok.Id 441348

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 846 201 80 Malmö	Hovrättstorget 1	040-35 57 00 E-post: hovratten.skaneblekinge@dom.se www.hovrattenskanablekinge.domstol.se - Se där om hovrättens personuppgiftsbehandling		måndag – fredag 08:00–16:00

- förpliktar var och en av motparterna att ersätta Ronneby Miljö och Teknik AB för rättegångskostnad vid tingsrätten med 8 450 SEK och 142 USD jämte ränta på beloppen enligt 6 § räntelagen från den 13 april 2021 till dess betalning sker. Av det samlade beloppet avser 7 273 SEK arvode.

Var och en av motparterna ska ersätta Ronneby Miljö och Teknik AB för rättegångskostnad i hovrätten med 5 326 SEK jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen från denna dag till dess betalning sker. Av beloppet avser 4 052 SEK arvode.

YRKANDEN I HOVRÄTTEN

Ronneby Miljö och Teknik AB (nedan RMT) har yrkat att hovrätten ogillar samtliga käromål samt befriar RMT från skyldigheten att ersätta motparterna för deras respektive rättegångskostnad vid tingsrätten och i stället förpliktar motparterna att ersätta RMT för dess rättegångskostnad vid tingsrätten med där yrkat belopp. RMT har i andra hand yrkat att hovrätten förordnar att RMT och envar av motparterna, med undantag för de motparter som anges i kärandebilaga 2 till tingsrättens dom, ska bära sin respektive rättegångskostnad vid tingsrätten eller i vart fall att hovrätten tillerkänner motparterna endast jämkad och skälig ersättning för denna rättegångskostnad.

Motparterna, som motsatt sig ändring av tingsrättens dom, har för det fall hovrätten bifaller RMT:s överklaganden, yrkat att hovrätten förpliktar RMT att på grund av vårdslös processföring svara för del av motparternas rättegångskostnad vid tingsrätten.

Parterna har yrkat ersättning för rättegångskostnad i hovrätten.

PARTERNAS TALAN I HOVRÄTTEN

Parterna har i de delar som är föremål för hovrättens prövning vidhållit sina grunder så som de har antecknats i tingsrättens dom samt har i allt väsentligt utvecklat sin talan på samma sätt som framgår av tingsrättens dom med följande justeringar och tillägg.

Ronneby Miljö och Teknik AB

RMT:s grunder för bestridande av käromålen

RMT har i hovrätten preciserat sina grunder enligt följande.

- Det föreligger inte personskada hos någon av motparterna.
- Motparternas förhöjda halter PFAS innebär inte att de har drabbats av ökade hälsorisker eller fysiska förändringar och försämringar av kroppen.
- Det är inte någon personskada att ha förhöjda halter PFAS i kroppen utan några fysiska eller psykiska symptom.
- Det är inte någon personskada att ha ökade hälsorisker/risk för framtida negativa hälsoeffekter/sjukdom.

RMT har inte vitsordat motparternas påstående om samband

Tingsrätten har på s. 19 i domen antecknat att RMT godtagit motparternas påståenden ”att exponering för PFAS har påverkan på antikropps bildning efter barnvaccination, förhöjt kolesterol i blodet, förhöjda nivåer av leverenzym i blodet, sänkt födelsevikt, påverkan på immunsystemet, sköldkörtelhormon och mikroRNA, samt att det finns association mellan exponering för PFAS och ökad risk för PCOS, njurcancer, testikelcancer och kemisk modifiering av DNA hos kvinnor (DNA-metylering)”. Något sådant vitsordande har inte lämnats. RMT har endast vitsordat att epidemiologiska forskningsstudier om exponering för PFAS visar stöd för association eller påverkan.

Rättegångskostnader

Motparterna framställde två parallella fastställelseyrkanden vid tingsrätten, varav det ena yrkandet ogillades. Påståendet om psykisk personskada var föremål för omfattande skriftväxling under förberedelsen vid tingsrätten. Av motpartsombudens kostnadsräkning vid tingsrätten framgår att betydande arbete lags ned på kontakter med flera av kändena vid tingsrätten som gällt deras personliga förhållanden och förberedelser för och genomförande av partsförhör. Det framgår också att ombuden lagt ned arbete på att ta in skriftligt material från kändena vid tingsrätten. En hel huvudförhandlingsdag ägnades åt partsförhör som åberopats enbart (eller i Herman Afzelius fall till övervägande del) till styrkande av att kändena lidit psykisk personskada. Inget av partsförhören åberopades till styrkande av fysisk personskada. RMT lade ned betydande arbete i denna del, både under förberedelsen och inför och under huvudförhandlingen. Med bifall till talan på det sätt som skett vid tingsrätten är utgångspunkten i 18 kap. 4 § rättegångsbalken att vardera parten – dock begränsat till de motparter som fört fastställsetalan såvitt avser psykisk personskada – ska bära sin rättegångskostnad eller att motparterna ska tillerkännas endast jämkad ersättning.

Tingsrätten har accepterat ett ombudsarvode för kändena på sammanlagt 5 786 351 kr inklusive moms för 3 200 timmars arbete, vilket utgör en nivå som går utöver nödvändiga och skäliga rättegångskostnader.

RMT vitsordade vid tingsrätten ersättning för ombudsarvode hos kändena vid tingsrätten med 2 000 timmar med tillämpning av högsta angivna timtaxan om 1 425 kr, totalt 4 320 000 kr inklusive moms. I detta hade RMT tagit hänsyn till att kändena vunnit i fråga om tillåtligheten av fastställelsetalan och produktansvarslagens tillämplighet samt till att kändena var många till antalet. Av kostnadsräkningen till tingsrätten framgår att yrkandet avser arbete från oktober 2014, trots att stämningsansökan lämnades in först i juli 2016. Av redogörelsen framgår vidare att yrkandet avser arbete som inte kan anses ha varit nödvändigt för tillvaratagande av motparternas rätt. Motparterna åberopade en rad handlingar och film från USA som relaterade till den amerikanska kemiindustrin och dess kännedom om PFAS, något som saknade all relevans i målet. Även i övrigt framstår antalet arbetade timmar gå utöver vad som varit nödvändigt för att tillvarata motparternas rätt.

Motparterna

Tingsrätten har korrekt antecknat vad RMT vitsordade vid tingsrätten. RMT kan inte återta sitt erkännande i högre rätt.

Motparterna gör i hovrätten inte gällande att RMT är ansvarigt för att kompensera dem för personskador i form av oro för ohälsa eller försämrad hälso- och livsprognos (psykisk personskada).

UTREDNINGEN I HOVRÄTTEN

Hovrätten har i överklagade delar tagit del av väsentligen samma utredning som tingsrätten. Parterna har i hovrätten åberopat viss ytterligare skriftlig bevisning.

Förhören med Herman Afzelius, Mattias Öberg, Philippe Grandjean och David A Savitz har lagts fram genom uppspelning av tingsrättens upptagningar.

HOVRÄTTENS DOMSKÄL

Inledning

De förkortningar hovrätten använder har samma innebörd som i tingsrättens dom.

I enlighet med vad som har antecknats i tingsrättens dom är parterna överens om att dricksvattnet som RMT levererade till motparterna innehöll mycket höga halter av PFAS, att vattnet därigenom var behäftat med en säkerhetsbrist, att bristen har orsakat de höga halter PFAS som uppmätts i motparternas kroppar samt att RMT är ansvarigt för personskada som har orsakats av säkerhetsbristen.

Den fråga som hovrätten har att pröva är om RMT orsakat motparterna ersättningsgill personskada i form av förhöjda halter PFAS innebärande ökade hälsorisker eller fysiska förändringar och försämringar av kroppen.

Rättsliga utgångspunkter

Hovrätten ansluter sig till vad tingsrätten redovisat avseende produktansvarslagen och personskadebegreppet (domen s. 21–27) med följande tillägg.

Som tingsrätten angett har lagstiftaren överlämnat åt rättstillämpningen att avgöra gränserna för vad som utgör en personskada (se prop. 1972:5 s. 576). En tolkning av begreppet bör ske med hänsyn till syftet bakom regleringen, tidigare praxis på området och omständigheterna i det enskilda fallet. Vid bedömningen bör särskild hänsyn tas till att personskadebegreppet är av betydelse även utanför skadeståndslagens och produktansvarslagens direkta tillämpningsområden (se t.ex. utskökningsbalken, trafikskadelagen [1975:1410] och lagen [2021:1070] om statlig ersättning för personskada orsakad av vaccin mot sjukdomen covid-19).

Vad som ska förstås med personskada har utvecklats i 1975 års proposition om ändring i skadeståndslagen. En fysisk personskada beskrivs där som den fysiska defekt hos den skadelidande som utgör en direkt följd av skadehandlingen. Defekten kan utgöra en mekaniskt framkallad direkt skada på den kroppsliga organismen (en krossad fot, köttår, inre blödningar etc.). Den kan också bestå i en sådan skada som har framkallats genom

förgiftning, strålning eller dylikt (förstörda vävnader, inre sjukdomstillstånd etc.). (Se prop. 1975:12 s. 20). Begreppet personskada beskrivs på motsvarande sätt i andra förarbetsuttalanden (se SOU 1973:51 s. 36 f., SOU 1995:33 s. 61, SOU 2009:96 s. 125, SOU 2020:44 s. 93 och SOU 2021:10 s. 66 och 70) och i den skadeståndsrättsliga doktrinen (se t.ex. Bertil Bengtsson, Erland Strömbäck, Skadeståndslagen, JUNO version 7A, avsnitt 5:1.3; Jan Hellner, Marcus Radetzki, Skadeståndsrätt, JUNO version 11, s. 103 och Mårten Schultz, Skadeståndslagen [1972:207], 2 kap. 1 §, Lexino 2015-04-28, [JUNO]). I fråga om rätt till ersättning för psykiska besvär, har lagstiftaren framhållit att en förutsättning för att sådana besvär ska kunna ersättas är att de utgör en personskada, dvs. är medicinskt påvisbara (se prop. 2000/01:68 s. 69).

När det gäller frågan om förgiftning i sig utgör personskada noterar hovrätten att det finns förarbetsuttalanden i frågan som kan uppfattas som motsägelsefulla. I förarbeten till skadeståndslagen har uttryckts dels att förgiftning genom förtäring otvivelaktigt är att hänföra till personskada (se prop. 1972:5 s. 576), dels att personskada kan bestå i en sådan skada som har framkallats genom förgiftning (se prop. 1975:12 s. 20). Hovrätten återkommer till frågan under hovrättens bedömning i huvudsaken.

Som tingsrätten angett ska den som kräver ersättning för personskada bevisa att denne lidit en sådan skada. Beviskravet uppgår till styrkt.

Omfattningen av RMT:s talan

Ett erkännande av ett visst faktum innebär att parten går med på att det förhåller sig på det sätt som motparten påstår och godtar att omständigheten läggs till grund för domen. I detta ligger att parten inte framför några konkurrerande påståenden om att saken förhåller sig på annat sätt och att det klart framgår att parten inte motsätter sig att omständigheten läggs till grund för domen utan att prövas. (Se Per Olof Ekelöf m.fl., Rättegång, fjärde häftet, [2016, JUNO] s. 62 samt 67 f.)

Av tingsrättens dom framgår att RMT gjort gällande att forskningsläget om PFAS och människors hälsa är komplext, att forskningen visar olika utfall och att läget måste be-

skrivs nyanserat. Vidare framgår att RMT framfört uppfattningen att motparterna saknade stöd för sina kategoriska påståenden om samband mellan PFAS-exponering och kollektivt ökad risk för ohälsa och sjukdom i framtiden samt att det saknas ett entydigt och klart stöd i medicinsk vetenskap och forskning för påståendet att motparterna på individnivå till följd av exponeringen för PFAS har ökad risk för sjukdom samt en försämrad prognos avseende hälsa och livslängd. RMT har vid tingsrätten åberopat omfattande bevisning till styrkande av att forskningen – i vissa fall – funnit stöd för ett samband mellan exponering för PFAS och vissa utfall, men i andra fall funnit att risker inte säkert kan påvisas eller att det saknas tillräckligt stöd för ett samband.

Det sätt på vilket RMT fört sin talan vid tingsrätten är således inte förenligt med att RMT samtidigt skulle ha erkänt att exponering för PFAS har påverkan på de angivna utfallen respektive att association finns för övriga uppräknade utfall. Tingsrätten har också prövat den bevisning som lagts fram av parterna i frågan. RMT kan därför inte ha godtagit de omständigheter som antecknats på s. 19 i tingsrättens dom. Följaktligen är det inte fråga om återtagande av ett erkännande i hovrätten.

Bedömning i huvudsaken

Hovrätten ansluter sig till vad tingsrätten antecknat under rubriken Allmänt om PFAS. Hovrätten instämmer även i tingsrättens bedömning att de tre sakkunniga vittnen som hörts i målet är framstående forskare inom sina respektive områden med, såvitt framgått, gott renommé.

I målet har åberopats omfattande bevisning till stöd för, respektive till vederläggande av, samband mellan exponering för PFAS och vissa sjukdomar och ökade hälsorisker. De sakkunniga vittnena har framhållit att den vetenskapliga ståndpunkten i frågan om exponering för PFAS har samband med ett visst utfall (dvs. negativ hälsoeffekt eller sjukdom) bör bedömas utifrån den vid tidpunkten samlade kunskapen. I detta innefattas att en värdering av de vetenskapliga studierna inte enbart bör ske utifrån det resultat som studien utvisar. Värderingen bör även ske med hänsyn tagen till förutsättningarna för den enskilda studien och till vad en sådan kan anses tillföra kunskapsläget sedd i förhållande till övrig forskning inom området, t.ex. att resultatet förstärker eller försvagar en

tidigare noterad tendens. Merparten av den redovisade forskningen bygger på epidemiologiska studier, vilka undersökt utfallet för en viss sjukdom/negativ hälsoeffekt i en population som exponerats för PFAS. Epidemiologiska studier belyser således vilken effekt exponering för PFAS har på människor, till skillnad från vad som i regel är fallet beträffande toxikologiska studier. Däremot är epidemiologiska studier, med hänsyn till svårigheterna att i sådana studier verifiera variabler som exponeringsgrad och -tid, mindre väl ägnade för att bedöma kausalsamband. Toxikologiska studier, dvs. studier som bedrivs i en kontrollerad miljö där variabler som dos och exponeringstid kan kontrolleras, bedrivs i regel som djurstudier. Resultaten från sådana studier är alltså inte omedelbart giltiga för människa.

Mot denna bakgrund tillmäter hovrätten förhören med de sakkunniga vittnena, av dem lämnade yttranden, redovisningar av EFSA:s bedömningar samt av underlaget för EFSA:s ställningstaganden särskild vikt eftersom dessa redovisar en sammanvägd bedömning av vetenskapens ståndpunkt vid en viss tidpunkt. Hovrätten konstaterar att David A Savitz i allt väsentligt förklarar sig stå bakom Mattias Öbergs bedömningar, vilket ger anledning att fästa stort avseende vid dessa. Resultatet av enskilda forskningsstudier, såsom den av AMM bedrivna forskningen på Ronneby-populationen, måste ställas i relation till den övriga forskningen på området och bör därför inte ensamt tillmätas någon avgörande betydelse.

Vid en sammantagen bedömning av bevisningen finner hovrätten att epidemiologiska studier ger starkt stöd för samband mellan exponering av PFAS-ämnen och vissa sjukdomar och negativa hälsoeffekter. Hit hör förhöjd kolesterolhalt, lägre antikroppsbyggnad vid vaccination av barn, förhöjda halter leverenzym i blodet samt lägre (men inte låg) födelsevikt. Beträffande andra utfall, såsom njur- och testikelcancer, ökad infektionsrisk, försämrad njurfunktion, metaboliskt syndrom, högt blodtryck på grund av graviditet, havandeskapsförgiftning, påverkan på sköldkörtelhormon, PCOS och påverkan på microRNA, finns vetenskapligt stöd för association med exponering för PFAS, men den vetenskapliga ståndpunkten är inte entydig. För några utfall, såsom diabetes och fetma, saknas samstämmigt vetenskapligt stöd för association mellan PFAS och utfallet, oaktat att sådana samband kan ha identifierats i enskilda studier. Hovrätten beaktar att

det beträffande de flesta utfallen är fråga om association mellan PFAS-exponeringen och utfallet, dvs. en statistiskt säkerställd korrelation. Att det konstateras föreliggande association innebär inte något ställningstagande i frågan om sambandet även är kausalt.

Motparterna har gjort gällande att deras kroppar har förändrats fysiskt genom att de har tagit upp höga halter PFAS och att förekomsten av PFAS innebär en varaktig försämring av kroppen samt av kroppens och organens funktion. Förändringen och försämringen utgör enligt motparterna personskada. De har anfört att en medicinsk effekt av denna skada är ökad risk för att utveckla sjukdom som står i samband med PFAS-förgiftningen. Eftersom det föreligger en ökad risk inom en grupp av människor som utsatts för stora mängder PFAS att drabbas av vissa former av ohälsa, har de vidare anfört att de har en sämre livs- och hälsoprognos än om de inte utsatts för PFAS.

Motparterna har påstått att var och en av dem orsakats personskada till följd av PFAS-exponeringen. För att påståendena ska läggas till grund för bedömningen i målen måste varje enskild motpart visa att personskada uppkommit. Det är alltså inte tillräckligt att det är bevisat att det inom en exponerad population föreligger risk för att drabbas av ökade hälsorisker eller förändringar eller försämringar av kroppen.

Som ovan redovisats beskrivs fysisk personskada i förarbetsuttalanden och doktrin som en konstaterbar effekt av en skadegörande handling. Det framstår mot denna bakgrund som en rimlig utgångspunkt att det också för fysisk personskada, i likhet med vad som krävs för psykisk personskada, kan uppställas ett krav på att skadan är medicinskt påvisbar (jfr. Håkan Andersson, Ersättningsproblem i skadeståndsrätten, 2017, s. 442 f.).

I likhet med tingsrätten anser hovrätten att de mycket höga halter av PFAS-ämnen som uppmäts i motparternas blod får anses utgöra en förändring av deras kroppar.

När det gäller frågan om förändringen inneburit en försämring av respektive motparts kropp samt dess och organens funktion gör hovrätten följande bedömning. Forskningen baseras som ovan nämnts i allt väsentligt på epidemiologiska studier. Slutsatserna att PFAS-exponering är associerad med ovan redovisade utfall grundar sig på en förhöjd

förekomst av utfallet i de studerade populationerna. De vetenskapliga studierna ger alltså stöd för att den som tillhör en exponerad grupp har en förhöjd risk att drabbas av en eller flera negativa hälsoeffekter eller sjukdomar.

Motparterna har genom dricksvattnet exponerats för höga halter av PFAS. Det är således visat att var och en av dem löper en – sett i förhållande till personer som inte utsatts för motsvarande exponering – förhöjd risk att drabbas av sådana negativa hälsoeffekter och sjukdomar som är associerade med PFAS-exponering. En förhöjd risk att drabbas av framtida personskada är dock inte en medicinskt påvisbar effekt och utgör inte en personskada i sig (jfr. prop. 2000/01:68 s. 69).

Av Mattias Öbergs yttrande framgår att hans uppfattning är att den exponerade befolkningen i Ronneby kan förvänta sig samma eller högre risk för negativa hälsoeffekter som observerats i tidigare stora befolkningsstudier, såsom påverkan på kolesterol, minskad födelsevikt och påverkan på immunsystemet. Dessa förändringar leder enligt Mattias Öberg till varaktig försämring av funktionell kapacitet, nedsatt förmåga att kompensera för ytterligare stress och ökad mottaglighet för skadliga effekter av annan miljöpåverkan. Mattias Öberg framhåller emellertid också att det, med hänsyn till den individuella variationen och att vissa av de sjukdomar som kan relateras till exponeringen är vanliga folksjukdomar, är svårt att detektera effekterna på individnivå och även i en population av den storlek som förekommer i Ronneby. Mot denna bakgrund kan Mattias Öbergs uttalande inte tas till intäkt för att samtliga individer i en exponerad population kommer att drabbas av en sådan försämring av kroppsfunktionerna. Inte heller den övriga utredningen om PFAS inverkan på exponerade grupper ger stöd för slutsatsen att det hos samtliga exponerade personer har uppstått en fysiskt konstaterbar försämring som innebär en personskada. Någon utredning om den inverkan som PFAS-exponeringen har haft på de enskilda motparterna har inte lagts fram i målet.

Till skillnad från tingsrätten finner hovrätten därför inte visat att den förändring som består i förekomst av PFAS i motparternas kroppar utgör en personskada beträffande någon av dem. Inte heller är det visat att någon av motparterna orsakats personskada i form av fysisk försämring av kroppen.

Motparterna har även gjort gällande att förhöjda halter PFAS i blodet innebär en förgiftning och att den i sig utgör en personskada. I 1972 års proposition med förslag till ny skadeståndslag uttalades visserligen att förgiftning genom förtäring eller inandning av giftiga ämnen, liksom s.k. strålnings-skador orsakade genom bestrålning från radioaktiva substanser, otvivelaktigt är att hänföra till personskada (prop. 1972:5 s. 576). Sett för sig kan uttalandet uppfattas som att lagstiftarens mening var att redan ett intag av ett ämne med giftverkan kan vara att betrakta som en personskada. I ljuset av att det i såväl tidigare som senare lagförarbeten talas om skador *framkallade* genom förgiftning får det emellertid anses finnas starkt stöd för uppfattningen att lagstiftaren avsett att det är effekten av förtäring eller inandning av giftiga ämnen som utgör personskada (se t.ex. SOU 1964:31 s. 80 f, prop. 1975:12 s. 20, SOU 1995:33 s. 61 och SOU 2009:96 s. 125). En sådan innebörd är också väl förenlig med den språkliga betydelsen av förgiftning som en skadlig inverkan av gift eller gifter på en organism (se t.ex. Svenska Akademiens ordbok). Hovrätten anser därför att enbart förekomsten av förhöjda halter PFAS i blodet inte utgör en personskada. Att överförd hivinfektion ansetts utgöra personskada föranleder inte någon annan bedömning, eftersom infektionen i sig utgör en sjukdom (se bilaga 1 till smittskyddslagen [2004:168]).

Sammantaget finner hovrätten därmed inte visat att någon av motparterna lidit ersättningsgill personskada. Deras talan i huvudsaken ska ogillas.

Rättegångskostnader

Vid ovan angiven utgång är RMT vinnande part. Utgångspunkten är att motparterna ska ersätta RMT:s rättegångskostnad i såväl hovrätten som vid tingsrätten.

Rättegångskostnader i hovrätten

RMT har i hovrätten begärt ersättning för rättegångskostnader med 820 191 kr, varav 624 000 kr avser ombudsarvode. Vad RMT begärt i ersättning för arvode får anses skäligt. Om storleken på ersättningen för utlägg i hovrätten råder inte tvist.

Antalet motparter i hovrätten uppgår till 154 personer. Skyldigheten att ersätta RMT:s rättegångskostnad ska fördelas per huvud och uppgår till 5 326 kr per person.

Rättegångskostnader vid tingsrätten

RMT har som rättegångskostnad vid tingsrätten yrkat ersättning med 1 394 300 kr och 23 500 USD, varav 1 200 000 kr avser ombudsarvode. Vad RMT begärt i ersättning för arvode vid tingsrätten samt RMT:s ersättningsanspråk för utlägg vid tingsrätten får med hänsyn till tvistens omfattning och art anses skäligen.

Antalet käreande vid tingsrätten uppgick till 165 personer. Sedan elva av dem återkallat sin talan i hovrätten har målet skrivits av i förhållande till var och en av dem. RMT har inte framställt ersättningsanspråk mot de parter som lämnat tvisten. Detta får till följd att de motparter som kvarstår i processen endast kan förpliktas svara för den andel av RMT:s rättegångskostnad som belöper på var och en av dem, dvs. 1/165 del.

Motparterna har yrkat att RMT, oavsett utgången i målet, ska ersätta motparterna för den kostnad som RMT vållat dem genom att åberopa ny bevisning dagen före den utsatta huvudförhandlingen i september 2020. Som grund för sitt yrkande har motparterna även anfört att RMT kände till att den aktuella forskningen skulle göras tillgänglig före huvudförhandlingen samt att RMT åberopade bevisningen utan att ange någon bevisuppgift. RMT har enligt motparterna genom detta handlande agerat vårdslöst, vilket föranledde att den planerade huvudförhandlingen fick ställas in och orsakade motparterna onödiga kostnader. Den onödiga kostnaden uppgår till 500 000 kr. Som stöd för påståendet att RMT kände till bevisningen tidigare har motparterna åberopat e-postkorrespondens mellan AMM och Ronneby kommun samt internt inom AMM.

RMT har motsatt sig yrkandet att bolaget, oavsett utgången i målet, ska svara för del av motparternas rättegångskostnad. RMT har som grund för sin inställning anfört i huvudsak följande. Det är korrekt att RMT inkom med ny bevisning den 9 september 2020, men det bestrids att bolaget härigenom agerat vårdslöst. Det åberopade materialet gjordes tillgängligt för båda parter samtidigt. RMT har inte förfogat över när materialet

skulle göras tillgängligt och tingsrätten fann att RMT hade giltig ursäkt för att bevisningen inte tidigare hade lagts fram.

Enligt 18 kap. 6 § rättegångsbalken är en part som genom att utebli från rätten eller genom att inte följa de förelägganden som rätten meddelat, eller genom påstående eller invändning, som han insett eller bort inse saknar fog, eller på annat sätt genom vårdslöshet eller försummelse orsakar att målet fördröjts eller annars vållar kostnad för motparten, skyldig att ersätta sådan kostnad, oberoende av hur rättegångskostnaden i övrigt ska bäras.

Det är ostridigt att RMT återopade bevisningen först dagen före den dag då huvudförhandlingen skulle inledas och att det fick till följd att förhandlingen fick skjutas upp för att ge motparterna skäligt rådrum att ta ställning till den nya bevisningen. Frågan är om RMT därigenom handlade vårdslöst.

Annat har inte framkommit än att det aktuella materialet i och för sig gjordes tillgängligt samtidigt för parterna kort före tid det att huvudförhandlingen skulle inledas. E-postmeddelandena dels mellan AMM och Ronneby kommun, dels internt inom AMM kan inte uppfattas på annat sätt än att det i och för sig var angeläget för RMT att all tillgänglig forskning rörande Ronneby-populationen skulle läggas fram i målet. Av korrespondensen kan däremot inte dras slutsatsen att RMT skulle ha känt till när ytterligare forskningsmaterial skulle göras tillgängligt eller att RMT förfogade över tidpunkten för sådant materials offentliggörande. Det har därmed inte varit möjligt för RMT att vid en tidigare tidpunkt meddela att ny bevisning skulle återopas. Vidare avgav RMT bevisuppgift för den tillkommande bevisningen. RMT har därför inte genom vårdslöshet orsakat motparterna merkostnad (jfr. AD 1998 nr. 13).

Var och en av motparterna ska därför ersätta RMT med 8 450 kr och 142 USD för rättegångskostnad vid tingsrätten.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B

Överklagande senast den 17 januari 2023.

I avgörandet har deltagit f.d. hovrättspresidenten Ralf G Larsson, hovrättsrådet Sofia Olsson (referent), f.d. hovrättsrådet Lars Clevesköld och tf. hovrättsassessorn Lovisa Falkman.

BLEKINGE TINGSRÄTT

DOM
2021-04-13
Meddelad i
KARLSKRONAMål nr
T 1530-16
T 1534--1610-16
T 1612--1694-16
T 1696--1697-16
T 2496--2497-17**PARTER****Kärande**

1. HERMAN Emanuel Afzelius, 19760521-0538
Brantaforsvägen 14
372 50 Kallinge

Ombud:
Advokat Göran Starkebo
Carat Advokatbyrå AB
Jonsängen 520
462 91 Vänersborg

Advokat Johan Öberg
Antonsson Öberg Advokater HB
Box 815
101 36 Stockholm

2-165. Se kärandebilaga 1

Svarande

Ronneby Miljö och Teknik AB, 556366-1437
c/o Ronneby kommun
Stadshuset
372 80 Ronneby

Ombud:
Chefsjurist Christina Waering
Försäkringsjuristerna Malin Lindbäck och Oscar Litzén
c/o Länsförsäkringar
106 50 Stockholm

DOMSLUT

1. Tingsrätten fastställer att Ronneby Miljö och Teknik AB är ansvarigt för att kompensera kärandena för personskada i form av förhöjda halter perfluorerade

Dok.Id 425247

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 319 371 25 KARLSKRONA	Rådhuset, Stortorget	0455-33 54 00 E-post: blekinge.tingsratt@dom.se www.blekingetingsratt.domstol.se	0455-268 58	måndag – fredag 08:00–16:00

alkylsubstanser i blodet innebärande ökade hälsorisker och fysiska förändringar och försämringar av kroppen.

2. Käromålen i övrigt avslås.

3. Ronneby Miljö och Teknik AB ska ersätta var och en av kärandena för deras rättegångskostnader med 42 833 kr och ränta enligt 6 § räntelagen på beloppet från den 13 april 2021 tills betalning sker. Av beloppet avser 28 055 kr ombudsarvode.

INNEHÅLL

BAKGRUND	4
YRKANDE OCH INSTÄLLNING.....	6
GRUNDER.....	7
Kärandenas grunder.....	7
RMT:s grunder.....	12
UTREDNINGEN.....	20
DOMSKÄL	21
Rättsliga utgångspunkter för tingsrättens prövning	21
Allmänt om PFAS	29
PFAS utgör en hälsofara för människor	32
Förhöjda halter PFAS i blodet utgör en personskada.....	34
Den oro som kärandena känner till följd av att de har förhöjda halter PFAS i blodet utgör inte en personskada	35
Rättegångskostnader.....	44
HUR MAN ÖVERKLAGAR.....	45

BAKGRUND

I december 2013 upptäcktes att dricksvattnet från Brantafors vattenverk hade höga halter av perfluorerade alkylsubstanser (PFAS). Boende i Kallinge med omnejd och de nordvästra delarna av Ronneby tätort fick sitt dricksvatten från Brantaforsverket. Föroreningarna visade sig komma från brandövningsplatsen på Blekinge flygflottilj, F17. Vid utbildning av flottiljens värnpliktiga brandmän hade man sedan mitten av 1980-talet använt ett särskilt brandskum för olje- och bensinbränder, innehållande PFAS-ämnen. PFAS-ämnena hade sedan spritt sig från brandövningsplatsen till grundvattnet och vidare till dricksvattnet. Det andra vattenverket i Ronneby kommun, Kärragården, bedömdes ha låga halter PFAS, varför de boende som hade fått sitt vatten från Brantafors därefter fick sitt vatten från Kärragården.

I februari 2014 påbörjades en blodprovsundersökning av de boende i Ronneby för att undersöka hur höga halter av PFAS de hade i blodet. När det visade sig att 11-åringarna från Kallingskolan, som fick dricksvatten från Brantaforsverket, hade mycket högre halter av PFAS i blodet än 11-åringarna på Johannishusskolan, som hade fått sitt dricksvatten från Kärragården, påbörjades en omfattande undersökning för att ta reda på vilka PFAS-halter befolkningen hade. Under åren 2014 och 2015 deltog närmare 3 700 personer i en öppen och gratis blodprovstagning. Deltagarna fick besked om vilka halter av PFAS de hade i sitt blod. De PFAS-ämnen som undersöktes i deltagarnas blod var perfluoroktansulfat (PFOS), perfluoroktansyra (PFOA) och perfluorhexansulfonat (PFHxS). Halten uttrycks i nanogram per milliliter blod (ng/ml). Resultaten från blodproven har lett till att en rad forskningsprojekt startats. Bland annat följer man cirka 100 personer i olika åldrar som regelbundet lämnat blodprov sedan juni 2014. Blodprovstagningarna har ombesörjts av Arbets- och miljömedicin i Lund (AMM).

I juni 2014 startades en PFAS-grupp på Facebook. Gruppen fick snabbt hundratals medlemmar. Året därpå bildades PFAS-föreningen med ändamål att sprida kunskap och information om PFAS, driva frågor för god omsorg och sjukvård, företräda medlemmar om förgiftningen i syfte att utkräva ansvar samt få till stånd långsiktig forskning och behandlingsmetoder. I föreningens styrelse ingår Herman Afzelius, Stefan Hansson, Martin Johansson, Louise Karlsson och Cecilia Oijens, vilka är käreande i det här målet.

Herman Afzelius m.fl. ansökte om stämning mot Ronneby Miljö och Teknik AB (RMT) i juli 2016. RMT är ett kommunalt bolag som levererade dricksvatten till kärandena från vattenverket i Brantafors. Högsta domstolen har efter hänskjutande enligt 56 kap. 13 § rättegångsbalken förklarat att det vatten som RMT har levererat till kärandena är en produkt som omfattas av produktansvarslagen (1992:18, PAL), se Högsta domstolens beslut i mål nr Ö 4746–17.

Under processens gång har några käromål avskrivits. I den här domen prövas de 165 kvarvarande målen.

YRKANDE OCH INSTÄLLNING

Kärandena har yrkat att tingsrätten fastställer att RMT är ansvarigt för att kompensera kärandena för de personskador i form av (a) förhöjda halter PFAS innebärande ökade hälsorisker och fysiska förändringar och försämringar av kroppen, (b) den befogade oro för ohälsa och försämrade hälso- och livsprognos, som var och en av dem drabbats av på grund av säkerhetsbrist i form av att vatten som RMT levererat till dem varit kontaminerat med PFAS.

De käranden som är under 18 år gör inte gällande personskada enligt punkt (b), se kärandebilaga 2.

RMT har motsatt sig bifall till käromålen.

RMT har vitsordat att bolaget ansvarar för eventuella personskador med anledning av att vattnet varit förorenat med PFAS, att provtagningen, mätningen och halterna av PFAS i kärandenas kroppar är korrekt (utan beaktande av med tiden naturlig minskning av koncentrationen) och att uppmätta halter PFAS i kärandenas kroppar härrör från det vatten som RMT levererat till dem samt förklarat att bolaget inte gör gällande någon form av jämkning eller medvållande.

Parterna har yrkat ersättning för rättegångskostnader.

Kärandena har yrkat att RMT p.g.a. vårdslös processföring ska bekosta en del av rättegångskostnaderna oavsett utgången i målet.

GRUNDER

Kärandenas grunder

Sammanfattande grunder

Det vatten RMT levererat utgör en produkt i produktansvarslagens mening. RMT har ansamlat, producerat och distribuerat produkten till kärandena och bär därmed strikt ansvar för ersättningsgilla skador som uppkommit till följd av en säkerhetsbrist.

Förekomsten av PFOA, PFOS och PFHxS (härefter gemensamt benämnda PFAS) i vattnet utgör en säkerhetsbrist som har orsakat personskada. Personskada föreligger i form av defekttillstånd som utgörs av ökade halter av PFAS i kroppen med ökad risk för ohälsa och sjukdom som följd, samt i form av den befogade oro som kärande känner p.g.a. vetenskap om de nivåer av PFAS de har i sina kroppar och kännedom om de negativa hälsoeffekter som PFAS i människa medför. Kärandena har drabbats av ersättningsgilla personskador på grund av säkerhetsbristen i vattnet eftersom det är en försämring av kärandenas hälsa att ha toxiska PFAS-ämnen i sina kroppar.

RMT:s ansvar enligt produktansvarslagen

Enligt 1 § PAL ska skadestånd betalas för personskada som en produkt har orsakat på grund av en säkerhetsbrist. Det vatten RMT distribuerat utgör en produkt i produktansvarslagens mening. Förekomsten av PFOA, PFOS och PFHxS i vattnet utgör en säkerhetsbrist. Det är ostridigt att RMT är den som tillverkat, frambringat eller insamlat den skadegörande produkten och distribuerat produkten till kärandena. Det är också ostridigt att det av RMT levererade vattnet innehållit PFAS. RMT bär strikt ansvar för den skada som det levererade dricksvattnet orsakat kärandena, som konsumerat vattnet. RMT har vitsordat att det råder ett adekvat orsakssamband mellan det dricksvatten som RMT levererat och de halter av PFAS som uppmätts i kärandena.

Kärandena har drabbats av ersättningsgilla personskador

Kärandena har drabbats av ersättningsgilla personskador på grund av säkerhetsbristen i vattnet eftersom det är en försämring av svarandenas hälsa att ha toxiska PFAS-ämnen i sina kroppar.

Det är vetenskapligt visat att de förhöjda halterna av PFAS i kroppen i sig utgör en skada. Kärandenas kroppar har förändrats genom att de tagit upp höga halter av PFAS. Det är en fysisk förändring som är detekterbar och mätbar. PFAS är skadligt för människan och förekomsten av ämnet i kärandena innebär en varaktig försämring av kroppen och kroppens samt organens funktion. En medicinsk effekt av denna skada är ökad risk för att utveckla sådan sjukdom som påvisats stå i samband med PFAS-förgiftning. Det är baserat på vetenskapens nuvarande ståndpunkt möjligt att påvisa att det inom en grupp människor som utsatts för stora mängder PFAS föreligger en ökad benägenhet att drabbas av vissa former av ohälsa, jämfört med en referensgrupp som inte utsatts för PFAS. Kärandena har alltså en sämre hälso- och livsprognos jämfört med om de sluppit PFAS-förgiftning. Uppmätt förekomst av PFAS innebär en betydande olägenhet och ökade risker för ett antal sjukdomar. Förgiftningen i sig utgör personskada.

Kärandena bär vidare på en befogad oro för de hälsorisker som de uppmätta nivåerna av PFAS-ämnen i deras kroppar utgör. Kärandenas oro över att deras kroppar försämrats, att tillståndet är varaktigt över lång tid och att de inte kan göra något åt sitt tillstånd, innebär ett tillstånd av vanmakt. Denna befogade oro ger medicinskt påvisbara effekter och utgör i sig en ersättningsgill personskada.

Angående ohälsa till följd av PFAS i kroppen

PFAS är ett samlingsbegrepp för ett antal kemiska föreningar som såvitt är känt har följande gemensamt:

- de är syntetiska, dvs. skapade av människan och förekommer inte naturligt i vår miljö,
- de är persistenta, dvs. bryts inte ned i naturen,
- de är en av de starkaste kemiska föreningar som finns,
- de är bioackumulerande, dvs. anrikas i näringskedjan och utsöndras enbart långsamt av människor och djur,
- de är toxiska, dvs. giftiga för människor och djur,
- de lagras i kroppens organ, t.ex. i levern, njurarna, sköldkörteln och i blodet,
- de passerar genom den s.k. placentabarriären i livmodern varvid de når där förekommande foster, med effekt att fostren föds med från modern överförda halter av PFAS,
- de förs över med bröstmjölken hos ammande mödrar.

PFAS-ämnena är en stor grupp av poly- och perfluorerade ämnen som innefattar bl.a. PFOA, PFOS och PFHxS. Ämnena kännetecknas av att de är fullständigt eller delvis fluorerade, dvs. de innehåller en kedja där väteatomer har ersatts med fluoratomer. Den kemiska bindningen mellan kol och fluor är en av de starkaste som existerar. När ämnet hamnat i naturens kretslopp så är det där för att stanna även om det kan brytas ned till ett annat PFAS-ämne. Ämnena är temperaturtåliga, persistenta mot brand och har yttäckande egenskaper. De har avstötande förmåga bland annat mot vatten, smuts och fett. Dessa egenskaper har föranlett användning av PFAS-ämnena i många olika tillämpningar, såväl för industriellt bruk som av konsumenter för hushållsbruk (livsmedelsförpackningar, regnkläder, impregnering av textilier, hydraulvätska till flygplan etc.). Särskilt ska nämnas den omfattande användningen av PFAS i brandsläckningsskum.

PFAS egenskap att vara bioackumulerbart innebär att när PFAS hamnat i en människas kropp så lagras det där. Nivåerna ökar vid fortsatt intag. Människokroppen saknar i allt väsentlig förmåga att hantera eller att göra sig av med PFAS-ämnena. Halveringstiden

BLEKINGE TINGSRÄTT

DOM
2021-04-13T 1530-16
T 1534--1610-16
T 1612--1694-16
T 1696--1697-16
T 2496--2497-17

är mycket lång varför innebörden är att om du drabbats av höga nivåer av PFAS så kommer du att ha PFAS i din kropp resten av livet. Bioackumulerbarheten medför även att gravida kvinnor för över sin nivå av PFAS till fostret. Det nyfödda barnet inleder alltså sitt liv med moderns nivå av PFAS i sin egen kropp och bygger därefter på denna nivå genom fortsatta egna intag av PFAS. Därför kan barn ha högre PFAS-halter i blodet än sina mammor, trots att de inte har druckit av vattnet.

Det har i olika forskningsrapporter konstaterats föreligga ett samband mellan PFAS och ett antal sjukdomar, varför nivåer av PFAS i kroppen medför ökade hälsorisker. Forskningen är bristfällig inom området, bl.a. avseende dos--risk--förhållandet. I takt med att forskningens framsteg ökar medvetenheten om de hälsorisker som är förknippade med PFAS är trenden att allt lägre doser PFAS kan accepteras ur ett hälsoriskperspektiv. EU-kommissionens nya rapport som innebär att gränsvärdena för PFOS respektive PFOA sänks ca 100 gånger, från 150 till 2 respektive 1 ng/l vatten, är utformat enbart utifrån en bedömning av acceptabla hälsorisker.

Sedan juni 2008 är det med vissa undantag förbjudet att använda PFOS och ämnen som kan brytas ned till PFOS i kemiska produkter och varor inom EU. EU avser även att nominera PFOA för global utfasning genom listning i Stockholmskonventionen, som är en internationell konvention som ska skydda människor och miljö från skadlig påverkan från långlivade organiska föreningar. Tillverkarna förefaller därför alltmer övergå till kortkedjiga PFAS-ämnen i sina produkter. Livsmedelsverket har angivit en åtgärdsgräns på 90 ng/l vatten för ett antal PFAS-typer. Den europeiska livsmedelsmyndigheten (EFSA) har tidigare bedömt att det är riskfritt att exponeras för PFOS upp till 150 ng/kg kroppsvikt och dag.

En sund utgångspunkt är att det syntetiska ämnet PFAS inte ska förekomma i mänskliga kroppar överhuvudtaget. Det finns ett antal studier nationellt och internationellt som undersökt halter av miljögifter i befolkningen i allmänhet. Tydligt

är att situationen i Kallinge är extrem jämfört med andra ställen både i Sverige och internationellt.

I februari 2005 fastställde en domstol i West Virginia, USA, ett förlikningsavtal i en grupptalan som hade väckts av skadelidande mot DuPont, efter att DuPonts anläggningar släppt ut PFOA i dricksvattnet. En del av förlikningsavtalet innebar att en vetenskapspanel skulle tillsättas, bestående av tre epidemiologer. Dessa skulle genomföra forskningsstudier för att avgöra huruvida det förelåg sannolikt samband mellan exponering av PFAS och ett antal sjukdomar eller inte. Sammanlagt omfattade studien 69 030 personer som bodde i det förorenade vattendistriktet. Studien kom att benämnas C8-studien.

Sannolikt samband eller ”probable link” definierades i C8-studien enligt följande:

A probable link in the setting defined by the Settlement Agreement to mean that given the available scientific evidence, it is more likely than not among class members a connection exists between PFOA exposure and a particular human disease.

Vetenskapspanelen genomförde en noggrann utredning om befintlig epidemiologisk och toxikologisk forskning om PFOA och även andra PFAS samt utförde egna epidemiologiska studier. (Epidemiologi är läran om sjukdomars utbredning i en befolkning och i forskningen studeras exempelvis samband mellan exponering för miljöfaktorer och sjukdom. Med toxikologisk forskning avses forskning om hur läkemedel och andra kemikalier kan framkalla olika typer av negativa hälsoeffekter hos människa.) I sin bedömning tog vetenskapspanelen hänsyn till den samlade bevisningen och kom fram till att det förelåg ett sannolikt samband mellan PFOA och sex sjukdomar, nämligen njurcancer, testikelcancer, ulcerös kolit (inflammatorisk

tarmsjukdom), sköldkörtelsjukdom, hyperkolesterolemi (höga kolesterolvärden), och graviditetsinducerad hypertoni (högt blodtryck under graviditet).

Read-across – ”jämförelse med strukturellt liknande ämnen” – är en vedertagen vetenskaplig metod som används för att fylla ut luckor i forskningsdata avseende strukturellt liknande ämnen inom ramen. Den enda studie av någon mer nämnvärd omfattning som till dags dato gjorts på PFAS är C8-studien, vilken huvudsakligen avsåg PFOA. Genom en korrekt applicering av Read-across-metoden går det dock att göra antaganden om toxicitet för bl.a. PFOS och PFHxS genom jämförelse med känd toxicitet hos den strukturellt liknande PFOA.

De negativa hälsoeffekter som kärandena gör gällande att PFAS-ämnen riskerar att förorsaka och som de menar utgör forskningens ståndpunkt idag är framför allt njurcancer, levercancer och andra leverskador, testikelcancer, cancer i bukspottkörteln, sköldkörtelsjukdomar, ulcerös kolit, förhöjda kolesterolvärden, förhöjt blodtryck under graviditet, påverkan på fettmetabolismen, negativ påverkan på reproduktionsförmågan och på barns kognitiva och neurologiska utveckling, störningar i immunförsvaret, inflammatoriska tillstånd, infektioner, autoimmuna reaktioner, diabetes, minskad födelsevikt, oförmåga att bilda antikroppar vid vaccination, förvärrade symptom vid Covid-19, överbelastning av urinsyra, polycystiskt ovarialsyndrom (PCOS, dvs. äggblåsor på äggstockarna) samt hormonstörningar.

RMT:s grunder

Sammanfattande grunder

Det är i svensk rätt ingen ersättningsgill personskada att ha förhöjda halter av PFAS i kroppen utan några fysiska eller psykiska symptom. Det är vidare inte i svensk rätt någon ersättningsgill personskada att ha ökad risk för sjukdomar i framtiden eller oro för sådana sjukdomar om inte oron är vetenskapligt befogad och om oron lett till medicinskt påvisbara psykiska besvär. Inget av de två sistnämnda rekvisiten är

uppfyllda. Det går slutligen inte heller enligt medicinsk expertis att dra några entydiga eller säkra slutsatser om ökad risk för framtida sjukdomar eller negativa hälsoeffekter, vare sig kollektivt i gruppen av högexponerade i Ronneby, eller för enskilda individer i den gruppen, med anledning av PFAS i vattnet från Brantafors vattenverk.

Käranden har inga ersättningsgilla personskador

Det saknas stöd i nu gällande svensk rätt för påståendet att personskada föreligger hos kärandena i form av höga halter av PFAS i kroppen som ett fysiskt defekttillstånd eller försämring av kroppen kopplat till kollektiv likadelad grupprisk för ohälsa eller sjukdom i framtiden. I nu gällande svensk rätt är ett fysiskt defekttillstånd direkta skador på kroppens organism framkallade av direkta fysiska medel eller genom förgiftning, frätning eller strålning. Som exempel på fysiskt defekttillstånd anges bland annat brutet ben, sår i mjukdelar i kroppen, förlust av inre organ, inre blödningar, hjärnskakning, inre sjukdomstillstånd, förgiftning m.m. Kärandena gör inte gällande att kroppens organism är skadad på grund av höga halter av PFAS. PFAS är heller inte akut giftigt och kärandena har tidigare förklarat att de inte gör gällande några akuta negativa hälsotillstånd på grund av uppmätta halter av PFAS i kroppen.

Kärandenas grund för sitt andra påstående om personskada är att de känner en befogad oro för ohälsa i framtiden och för försämrade hälso- och livsprognos. Kärandena gör därmed gällande personskada i form av psykiskt defekttillstånd kopplat till förhöjd likadelad risk hos högexponerade i Ronneby att drabbas av ohälsa eller sjukdom i framtiden jämfört med allmänbefolkningen. Enligt nu gällande rätt kan psykiska defekttillstånd bedömas som personskada endast om en medicinskt påvisbar effekt föreligger. Allmän oro för framtida ohälsa på grund av egen PFAS-exponering och den medicinska forskning som pågår om hälsorisker för människor utgör inte ersättningsgill personskada, såvida inte oron lett till psykiska besvär som föranlett läkar- eller psykologhjälp eller sjukskrivning.

Att alla kärandena har samma slags allmänna oro utan koppling till sjukskrivning eller psykiska besvär som föranlett kontakt med läkare eller psykolog, kan vitsordas för samtliga kärandena. Det kan också vitsordas att den typen av allmän oro är befogad, med hänsyn till att PFAS-forskning om påverkan på människors hälsa pågår och den högexponering som kärandena är utsatta för. En sådan allmän oro är dock inte ersättningsbar i svensk rätt.

Det bestrids att det föreligger medicinskt påvisbara effekter av oron. Av kärandena ingiven dokumentation i form av anteckningar och intyg från vårdgivare uppfyller inte de krav som ställs i svensk rätt på bevisning om medicinskt påvisbar psykisk personskada, utan utgör i flertalet fall snarare stöd för påstående om allmän oro för egen eller familjens hälsa och PFAS-exponering som enligt svensk rätt inte utgör ersättningsgill personskada.

Med hänsyn till nuvarande information och forskningsresultat vad gäller PFAS och människors hälsa bestrider RMT att kärandenas påstådda oro – utifrån de krav som uppställs i svensk rätt – skulle vara vetenskapligt befogad.

Angående ohälsa till följd av PFAS i kroppen

Styrande för RMT:s inställning är att forskningsläget om PFAS och människors hälsa är komplext, har olika utfall och måste beskrivas på ett nyanserat sätt. PFAS utsöndras ur kroppen och höga halter är inget kroniskt tillstånd, även om utsöndring från mycket höga halter tar lång tid och varierar individuellt. Kärandena saknar stöd för kategoriska påståenden om samband mellan PFAS-exponering och kollektivt ökad risk för ohälsa och sjukdom i framtiden för dem.

EFSA:s riskbedömningar från år 2018–2020 har fokus på utfall som höjt kolesterol, förhöjda nivåer av leverenzymet ALT, minskad födelsevikt och negativ effekt vad gäller bildande av antikroppar vid vaccinering.

BLEKINGE TINGSRÄTT

DOM
2021-04-13T 1530-16
T 1534--1610-16
T 1612--1694-16
T 1696--1697-16
T 2496--2497-17

AMM har sett association mellan PFAS i Ronneby och förhöjt kolesterol, påverkan på mikroRNA (molekyler som reglerar vilka gener som kommer till uttryck), PCOS, måttligt ökad risk för njurcancer och minskad förmåga att amma. Dokumentation från AMM om PFAS innehåller många exempel på studier där samband eller association mellan PFAS och olika tillstånd/sjukdomar inte har kunnat konstateras.

Kärandenas påstående om kollektivt likadelad risk för framtida ohälsa eller sjukdom hos högexponerade i Ronneby är kopplat till båda påståendena i målet om personskada som fysiskt och psykiskt defekttillstånd. Kärandena har hänvisat till en mängd studier och rapporter om PFAS-forskning, men inte särskilt åberopat den PFAS-forskning som är närmast knuten deras påstående om kollektiv ökad risk för ohälsa och sjukdom i framtiden för Ronneby-befolkningen som högexponerad grupp jämfört med allmänbefolkningen. De registerstudier kopplade till PFAS-forskningen i Ronneby som nu pågår och som RMT hänvisat till i målet är de studier som kan ge svar på frågan. Samtliga kärande omfattas av studierna, eftersom de ingår bland de 65 000 personer som någon gång varit folkbokförda i Ronneby under åren 1980 - 2013.

Till stöd för påståendet om ökad risk för framtida sjukdomar hänvisar kärandena bl.a. till den s.k. C8-studien som gjordes mellan åren 2008 och 2013. AMM har framhållit att C8-studien främst handlade om exponering för PFOA. I Livsmedelsverkets preliminära riskvärdering från december 2013 konstaterades också att från C8-studien har det inte gått att påvisa hälsoeffekter hos enskilda individer. På befolkningsnivå visade C8-studien på statistiska samband mellan PFOA-intag och riskökningar för vissa typer av sjukdomar, men Livsmedelsverkets slutsats var att det inte går att från resultaten i C8-studien dra slutsatsen att PFOA orsakat dessa riskökningar.

Det är inte fastslaget att kärandena löper betydligt större risker att drabbas av sjukdomar i framtiden på grund av halterna av PFAS i blodet. I stället har AMM i samband med forskning och kartläggningar av PFAS-exponering i Ronneby flera

gångerna uttalat att PFAS inte orsakat några akuta förgiftningstillstånd och att några enskilda sjukdomsfall som direkt kan kopplas till det PFAS-förorenade vattnet inte är att vänta. Både AMM och Livsmedelsverket har uttalat att risken för att drabbas av sjukdom på grund av PFAS är ”mycket liten” och att det troligtvis inte går att påvisa några negativa effekter på individnivå. I övrigt är läget osäkert och mer forskning behövs för att kunna bedöma om exponeringen för PFAS medfört påverkan på människors hälsa på sikt.

AMM publicerade i juni 2019 sin undersökning om huruvida exponeringen av PFAS i Ronneby lett till ökad förekomst av sköldkörtelsjukdomar. Den samlade bedömningen är att man inte kunnat påvisa att risken för sköldkörtelsjukdomar har varit ökad bland personer som bott eller arbetat på adresser med PFAS-förorenat vatten i Ronneby.

Av kärandena ingivet utlåtande från toxikolog Mattias Öberg framgår att kärandena kan förvänta sig samma eller högre risk för negativa hälsoeffekter som framkommit i PFAS-studier på allmänbefolkningen. Bland negativa hälsoeffekter nämns påverkan på kolesterol, minskad födelsevikt, påverkan på immunsystemet och påverkan på sköldkörtelhormon. Samtidigt sägs i utlåtandet att det är mycket svårt att detektera sådana negativa hälsoeffekter relaterade till PFAS på gruppnivå av den storlek som förekommer i Ronneby med hänsyn till stor variation mellan olika individer och att nu aktuella negativa hälsoeffekter samtidigt kan vara riskfaktorer för vanliga folksjukdomar. Mattias Öbergs utlåtande kan därför inte fungera som entydigt stöd för kärandenas påstående om kollektiv ökad risk för ohälsa eller sjukdom i framtiden bland högexponerade i Ronneby jämfört med allmänbefolkningen.

Av kärandena ingivet utlåtande från professor Philippe Grandjean framgår att det baseras i betydande utsträckning på C8-studien i USA som omfattade i huvudsak exponering för PFOA i dricksvatten hos ca 70 000 personer boende i område i Ohio/West Virginia nära DuPonts teflonfabrik, varav 4 000 hade arbetat på fabriken.

Philippe Grandjeans utlåtande utgår också ifrån en metodologi där studier som inte kan bekräfta samband mellan PFAS och negativa hälsoeffekter betraktas som icke-informativa snarare än som stöd för avsaknad av samband, att befintliga studier har en inneboende mekanism att underskatta risker och att den sammanlagda vikten av bevisning från andra studier är utgångspunkt för hans slutsatser i utlåtandet om riskerna för den högexponerade Ronnebybefolkningen. Philippe Grandjeans utlåtande innehåller ett flertal uttalanden om ökad risk hos den högexponerade Ronnebybefolkningen för negativ påverkan på immunsystem, reproduktionssystem, ämnesomsättning och leverfunktion samt ökad risk för hjärt-kärlsjukdom och cancer såvitt avser vissa organ. Enligt Philippe Grandjeans utlåtande har den högexponerade Ronnebypopulationen ökad risk för att utveckla flertalet allvarliga sjukdomar. Med hänsyn till Philippe Grandjeans metodologi och underlag samt att det i sina slutsatser divergerar från Mattias Öbergs utlåtande, AMM:s rapporter och 2018 års CONTAM-rapport från EFSA (CONTAM-panelen är EFSA:s vetenskapliga panel för främmande ämnen i livsmedelskedjan), kan utlåtandet inte fungera som entydigt stöd för kärandenas påstående om kollektiv ökad risk för ohälsa eller sjukdom i framtiden bland högexponerade i Ronneby jämfört med allmänbefolkningen.

EFSA har på uppdrag av EU-kommissionen lämnat en rapport inom ramen för den s.k. CONTAM-panelen i mars 2018. I rapporten, som avser vetenskaplig värdering av förekomst av PFOS och PFOA i livsmedel och risk för människors hälsa och som beaktat en stor mängd studier på både djur och människor, görs sammanfattningsvis följande uttalanden. Studier på människor ger visst bevis för samband mellan moders/fosters exponering för PFOS/PFOA under graviditet och födelsevikt, men osäkerhet råder dels på grund av risk för förväxling med njurfunktion under graviditet, dels för att inga samband mellan födelsevikt under 2,5 kg och PFAS kunnat konstateras i kliniska studier. Studier på människor ger inte tillräckliga bevis för samband mellan moders/fosters exponering för PFOS/PFOA under graviditet och missbildning hos nyfödda barn eller dödfödsel, låg fertilitet, missfall eller högt

blodtryck vid graviditet. Studier på människor ger inte tillräckligt stöd för samband mellan moders/fosters exponering för PFOS/PFOA under graviditet eller nyfödda barns exponering i samband med födsel och utveckling av hjärnan, tillväxt under barnaår, pubertetsmognad, spermakvalitet eller ämnesomsättning. Studier på människor ger inte tillräckligt stöd för samband mellan exponering för PFOS/PFOA och påverkan på nervsystemet i form av psykiatriska eller kognitiva utfall under barn- eller vuxenår. Studier på människor talar för att det finns ett sannolikt orsakssamband mellan exponering för PFOS, och möjligen för PFOA, och negativ effekt när det gäller bildande av antikroppar vid vaccinering av barn. Vissa studier på människor talar för att moders/fosters exponering för PFOS/PFOA under graviditet skulle kunna leda till ökad infektionsbenägenhet. När det gäller astma och allergier hos barn och vuxna ger studier inte tillräckligt stöd för samband med exponering för PFOS/PFOA. Studier på människor ger inte tillräckligt stöd för samband mellan exponering för PFOS/PFOA och pubertetsmognad, klimakteriet, förändringar i menscykeln, svårare smärtor i samband med menstruation (endometrios), amningsperiodens längd, spermakvalitet, nivå av könshormoner eller sköldkörtelfunktion. Studier på människor ger starkt stöd för samband mellan exponering för PFOS/PFOA och förhöjda kolesterolnivåer och stöd för samband mellan exponering för PFOA och förhöjda nivåer av leverenzymet ALT. Det finns däremot inte tillräckligt stöd för samband med diabetes, övervikt eller metaboliskt syndrom. Studier på människor ger inte tillräckligt stöd för samband mellan exponering för PFOS/PFOA och förändringar i njurfunktion eller blodserum i urinsyra. Studier på människor ger inte tillräckligt stöd för samband mellan exponering för PFOS/PFOA och cancerframkallande egenskaper, något som gäller både för studier på särskilt exponerade människor inom vissa områden och på allmänbefolkning med vanlig bakgrundsexponering. Studier på människor ger inte tillräckligt stöd för samband mellan exponering för PFOS/PFOA och hjärt-kärlsjukdomar, och detsamma gäller för andra utfall som ulcerös kolit, knäartros, ledgångsreumatism och bentäthet. CONTAM-panelen har identifierat förhöjd kolesterolhalt som den mest kritiska effekten av PFOS och PFOA för vuxna. För barn handlar den mest kritiska effekten av

PFOS om bildande av antikroppar efter vaccination. Panelen har noterat att det gällande lägre födelsevikt hos barn finns viss fortsatt osäkerhet. I rapporten konstateras att en avsevärd andel av den europeiska allmänbefolkningen överskrider de av CONTAM-panelen bedömda HBGV-värdena (dvs. den exponering som skulle kunna innebära hälsorisker om den överskrids) för PFOS och PFOA och att nuvarande bedömning av exponeringen är högst osäker.

Det finns sammantaget inget entydigt och klart stöd i medicinsk vetenskap och forskning för påståendet att kärandena på individnivå till följd av exponering för PFAS har ökad risk för sjukdom samt en försämrad prognos avseende hälsa och livslängd.

RMT har inga synpunkter på den lista över ostridiga hälsoeffekter som käranden åberopat under sitt slutanförande. RMT godtar kärandens påstående att exponering för PFAS har påverkan på antikropps bildning efter barnvaccination, förhöjt kolesterol i blodet, förhöjda nivåer av leverenzymmer i blodet, sänkt födelsevikt, påverkan på immunsystemet, sköldkörtelhormon och mikroRNA, samt att det finns association mellan exponering för PFAS och ökad risk för PCOS, njurcancer, testikelcancer och kemisk modifiering av DNA hos kvinnor (DNA-metylering).

UTREDNINGEN

På kändenas begäran har förhör under sanningsförsäkran hållits med Herman Afzelius, Louise Karlsson, Cecilia Oijens, Martin Johansson och Stefan Hansson. Därutöver har förhör hållits med sakkunniga vittnena Mattias Öberg och Philippe Grandjean.

På RMT:s begäran har förhör hållits med sakkunnige vittnet David A Savitz.

Båda parterna har åberopat omfattande skriftlig bevisning. Kändena har därvid bl.a. åberopat provsvar utvisande kändenas halter av PFAS i blodet samt utlåtanden av Mattias Öberg och Philippe Grandjean. Svarandena har bl.a. åberopat utlåtanden av David A Savitz. Båda parter har åberopat omfattande forskningsmaterial om PFAS, bl.a. den s.k. C8-studien samt studier av PFAS-exponeringen i Ronneby.

DOMSKÄL**Rättsliga utgångspunkter för tingsrättens prövning***Produktansvarslagen*

Genom produktansvarslagen infördes ett strikt ansvar för vissa typer av produktskador. Tillämpningsområdet är inskränkt till personskador och sakskador på konsumentegendom (se 1 § PAL).

Det strikta ansvaret enligt PAL begränsas enligt 3 § till fall då en skada har orsakats av en produkt som har varit behäftad med en säkerhetsbrist. En sådan föreligger om en produkt inte har varit så säker som skäligen kunnat förväntas. Rätten till skadestånd förutsätter alltså att det kan fastställas att produkten har brustit i fråga om säkerhet och att det finns ett orsakssamband mellan denna säkerhetsbrist och skadan.

Inom skadeståndsrätten gäller i princip att den som begär ersättning ska bevisa att han har rätt till det skadestånd han kräver. Denna grundregel innebär vid tillämpningen av PAL att den som kräver ersättning för en skada orsakad av en produkt ska bevisa

1. att han har lidit en personskada eller en sakskada av det slag som man kan få ersättning för,
2. att det finns en säkerhetsbrist i en produkt som den mot vilken skadeståndsanspråket riktas är ansvarig för, och
3. att det är säkerhetsbristen som har orsakat skadan.

Detta står i överensstämmelse med vad som i allmänhet gäller om bevisbördans placering i svensk skadeståndsrätt. Det har därför inte funnits skäl att införa någon särskild regel om detta i PAL.

I svensk skadeståndsrätt innebär beviskravet enligt huvudregeln att den som har bevisbördan för ett visst förhållande måste prestera full bevisning. Man brukar säga att

han ska styrka sitt påstående. Det räcker inte om han bara lyckas göra sannolikt att det förhåller sig så som han påstår.

Beviskraven för de omständigheter som den skadelidande har bevisbördan för kan dock variera.

Det krävs alltså först att det föreligger en skada. Om detta är tvistigt ska den skadelidande bevisa att han har drabbats av en ersättningsgill skada. Beviskravet för denna omständighet innebär att den skadelidande ska prestera full bevisning för att han har drabbats av en skada. Att bevisa själva skadan möter i regel inte några svårigheter. Men ibland kan det vara vanskligt att fastställa skadans omfattning och därmed att bestämma hur stor ersättning den skadelidande har rätt till. I 35 kap. 5 § rättegångsbalken finns regler som lindrar beviskravet i vissa fall där det är fråga om uppskattning av en inträffad skada.

Bevisningen om att den produkt som antas ha orsakat skadan har en säkerhetsbrist kan ställa sig mer komplicerad, men någon lättnad i beviskravet torde inte komma i fråga för den skadelidande. Han måste alltså styrka sitt påstående att produkten i fråga är behäftad med en säkerhetsbrist. Det är dock möjligt att bevisvärderingen kan påverkas av det förhållandet att tillverkaren normalt är den som har tillgång till information om produktens konstruktion och om tillverkningsprocessen. Om den skadelidande har lagt fram utredning som ger hans påstående en tämligen hög grad av sannolikhet, kan domstolen anse påståendet styrkt för den händelse tillverkaren inte förebringat utredning om tillverkningsförhållandena som förtar sannolikheten hos den skadelidandes påstående (jfr SOU 1979:79 s. 33).

Den skadelidande kan ställas inför särskilda problem när det gäller att bevisa orsakssambandet mellan skadan och produktens säkerhetsbrist. Det finns ofta mer än en tänkbar förklaring till hur en skada har uppstått. Exempelvis kan en person som

BLEKINGE TINGSRÄTT

DOM
2021-04-13T 1530-16
T 1534--1610-16
T 1612--1694-16
T 1696--1697-16
T 2496--2497-17

drabbas av cancer ha varit utsatt för flera olika ämnen som var för sig eller tillsammans kan ha gett upphov till sjukdomen. I sådana fall där orsakssambanden är invecklade och svårgripbara kan det vara praktiskt taget omöjligt för den skadelidande att få fram en utredning som med absolut visshet klargör vad som har orsakat skadan. I rättstillämpningen har den skadelidandes bevisskyldighet lindrats i vissa sådana fall. Högsta domstolen har i ett fall om produktskada (NJA 1982 s. 421, det s.k. Leomålet) tillämpat en regel om bevislättnad. Regeln gäller enligt domstolen i fråga om orsakssamband vid svåröverskådliga och komplicerade händelseförlopp som berör invecklade tekniska och vetenskapliga spørsmål där sakkunniga kan ha skilda uppfattningar.

Motiveringen till att beviskravet bör sänkas i dessa fall är att det inte är faktiskt möjligt att lägga fram full bevisning. Ett så högt ställt beviskrav skulle göra den skadelidandes möjlighet till gottgörelse illusorisk. Högsta domstolen formulerade bevisregeln så att den skadelidande i sådana fall får anses ha fullgjort sin bevisbörda beträffande ett visst påstått orsaksförlopp, om detta framstår som klart mer sannolikt än någon förklaring till skadan som lämnas av motsidan och därtill även i sig är sannolikt med hänsyn till omständigheterna i målet.

Högsta domstolen har inte uttalat sig om vilka beviskrav som gäller vid tillämpningen av produktansvarslagen. I fråga om styrkan hos den bevisning som erfordras för att den skadelidande ska anses ha fullgjort sin beviskyldighet för orsakssambandet mellan en skada och en säkerhetsbrist i en produkt torde kraven inte ställas högre än vad som är rimligt med hänsyn till möjligheterna att utreda orsakssambandet i det enskilda fallet. Högsta domstolens ovan återgivna uttalande i Leomålet kan antas bli vägledande för domstolarnas bevisvärdering vid tillämpningen av produktansvarslagen, även om riksdagen uttryckligen har avböjt att uttala sig om vilka beviskrav som bör ställas (se bet. 1991/92:LU14 s. 15).

BLEKINGE TINGSRÄTT

DOM
2021-04-13T 1530-16
T 1534--1610-16
T 1612--1694-16
T 1696--1697-16
T 2496--2497-17

Som exempel på skador där beviskravet kan komma att sänkas kan man peka på vissa personskador som antas vara orsakade av kemiska produkter. Orsakssambandet kan vara svårt att utreda därför att skadan uppstår gradvis vid regelbunden användning av produkten. Bilden kan kompliceras av att den skadelidande har använt även andra produkter som kan ha inverkat på skadan. Därmed är naturligtvis inte sagt att kemiska produkter alltid ger upphov till sådana bevissvårigheter. Tvärtom behöver orsakssambanden inte vara svårare att utreda när det gäller sådana produkter än när det gäller andra slag av produkter. Å andra sidan måste man räkna med att orsakssambandet kan vara svårt att utreda även vid andra produktslag än kemiska produkter. Så kan bli fallet vid t.ex. vissa strålningsskador.

Frågan om den skadelidande kan komma att åtnjuta bevislättnad beror alltså på domstolens ställningstagande i det särskilda fallet (jfr Broqvist m.fl., *Produktansvarslagen*, lagkommentaren till 1 § på JUNO).

Vad gäller förutsättningarna för att rätt till ersättning ska föreligga så är parterna överens om att dricksvattnet som RMT har levererat till kändena har en säkerhetsbrist i och med att det innehåller mycket höga halter PFAS. Parterna är också överens om att det är den här säkerhetsbristen som har orsakat de höga halter av PFAS som kändena har i sina kroppar samt att det är RMT som är ansvarigt för dricksvattnet. Vad parterna däremot inte är överens om är huruvida kändena som en följd av säkerhetsbristen har drabbats av en ersättningsgill personskada.

Med utgångspunkt i ovanstående samt utifrån hur kändena har lagt upp sin talan har tingsrätten att pröva om kändena har drabbats av en personskada dels i form av förhöjda halter PFAS i blodet innebärande ökade hälsorisker och fysiska förändringar och försämringar av kroppen, dels i form av befogad oro för framtida ohälsa och försämrad hälso- och livsprognos.

Personskada

I 1 § PAL anges alltså att ersättning betalas för bl.a. personskada. Några närmare regler om vad som avses med personskada eller om vad skadeståndet vid sådan skada omfattar, finns inte i produktansvarslagen.

Personskadebegreppet förekommer även i skadeståndslagen (1972:207), se t.ex. 2 kap. 1 § och 5 kap. 1 §. Av produktansvarslagens förarbeten måste anses framgå att det är samma personskadebegrepp som avses i de båda lagstiftningarna (jfr prop. 1990:91:197 s. 37). Begreppet personskada förekommer också i socialförsäkringsbalken (se t.ex. 39 kap. 4 §). Såväl skadeståndslagen som socialförsäkringsbalken har hämtat begreppet från det tidigare använda uttrycket kroppsskada, som ersatts med personskada i båda lagarna (jfr prop. 1972:5 s. 576 och prop. 1975/76:197 s. 92).

Den svenska produktansvarslagen bygger på ett EG-direktiv, 85/374/EEG. I artikel 9 i EG-direktivet om produktansvar anges att begreppet skada ska avse både personskada, inklusive dödsfall, och skada på eller förstörelse av sak. I det senare fallet ska den skadade saken vara av en typ som normalt är avsedd för privat användning eller konsumtion och ha använts för detta ändamål av den skadelidande. Direktivet innehåller inte någon definition av uttrycket skada. Det överlämnas alltså till de nationella lagstiftarna att fastställa vad de båda angivna skadetyperna innefattar. EU-domstolen har emellertid framhållit att det – bortsett från ideell skada, för vilken ersättningsfrågan uteslutande ska avgöras enligt nationella bestämmelser – för de båda nämnda skadetyperna ska säkerställas att de skadelidande får en korrekt och fullständig ersättning för den skada som de har lidit till följd av en defekt produkt. Domstolen erinrar därvid om att ett direktivs ändamålsenliga verkan inte påverkas av det sätt som nationella regler tillämpas på och att det ankommer på den nationella domstolen att tolka den nationella rätten mot bakgrund av direktivets ordalydelse och syfte. Domstolen påpekar att en medlemsstat således inte kan begränsa de typer av

BLEKINGE TINGSRÄTT

DOM
2021-04-13T 1530-16
T 1534--1610-16
T 1612--1694-16
T 1696--1697-16
T 2496--2497-17

ekonomisk skada – personskada, inklusive dödsfall, eller skada på eller förstörelse av en sak – som är ersättningsgilla (Henning Veedfald mot Århus Amtskommune [C-203/99]).

Hur personskadebegreppet i produktansvarslagen ska förstås får således bedömas i ljuset av EU-domstolens uttalanden och de förarbetsuttalanden och rättsfall som har utvecklat begreppet inom skadeståndsrätten.

I skadeståndslagen ges alltså inte någon definition av begreppet personskada. I specialmotiveringen till införandet av skadeståndslagen anfördes att personskadebegreppet fått sitt innehåll av domstolarnas rättstillämpning och det förutskickades att det även i framtiden skulle bli domstolarnas uppgift att avgöra vad som är att hänföra till personskada (prop. 1972:5 s. 576 f.). Frånvaron av en definition ansågs inte ha gett upphov till olägenheter och det anfördes att det i allmänhet torde vara klart vad som ska förstås med uttrycket. Departementschefen gjorde därutöver följande uttalande. ”Över huvud taget kan såväl kroppsliga som psykiska sjukdomstillstånd vara att räkna till personskada, vare sig de har framkallats med fysiska medel eller på annat sätt. Förgiftning genom förtäring eller inandning av giftiga ämnen liksom s.k. strålningsskador orsakade genom bestrålning från radioaktiva substanser är otvivelaktigt att hänföra till personskada.” Departementschefen ansåg vidare att en psykisk chock kan utgöra personskada även om den chockade inte lider men.

Flera ändringar i 5 kap. skadeståndslagen, gällande skadeståndets bestämmande, trädde i kraft den 1 januari 1976. I den proposition som föregick lagändringarna gjordes följande uttalande angående personskadebegreppet (prop. 1975:12 s. 20). ”Med personskada förstås i svensk rätt den fysiska eller psykiska defekt hos den skadelidande som utgör en direkt följd av skadehandlingen. Defekten kan utgöra en mekaniskt framkallad direkt skada på den kroppsliga organismen (en krossad fot,

köttsår, inre blödningar etc.). Den kan också bestå i en sådan skada som har framkallats genom förgiftning, strålning e.d. (förstörda vävnader, inre sjukdomstillstånd etc.). Defekten kan vidare vara av psykisk art. När en person i samband med en obehaglig upplevelse eller liknande drabbas av psykisk chock kan – om förutsättningar härför i övrigt föreligger – skadestånd utgå på grund av personskada. Detsamma gäller vid skada på den psykiska hälsan genom ärekränkning eller annan icke fysisk påverkan. Även lidande och obehag som har framkallats av ett fysiskt defekttillstånd ersätts i viss omfattning som personskada, nämligen genom s.k. ideellt skadestånd. Slutligen föreligger personskada då någon avlider till följd av en skadehandling.”

Regeringen föreslog ytterligare ändringar i skadeståndslagen i prop. 2000/01:68, ”Ersättning för ideell skada”. Lagändringarna trädde i kraft den 1 januari 2002 och var resultatet av ett kommittéarbete som pågått sedan år 1988. En särskild fråga som analyserades var ersättning för HIV-smitta. Enligt kommitténs bedömning var HIV-smitta en personskada (se SOU 1991:34 s. 61 f.). Man anförde därvid att viruset slår ut vissa celler med vitala funktioner i människans immunförsvar, med dödliga infektioner som följd. Förekomsten av HIV i blodet utgör en defekt på immunförsvaret. Ett sådant tillstånd måste enligt kommittén betraktas som en personskada. De medicinska följderna av HIV-smitta uppgavs vara mycket svåra (se SOU 1991:34 s. 70).

Regeringen anförde för egen del följande (prop. 2000/01:68 s. 17 f.). Till personskada räknas såväl kroppsliga som psykiska defekttillstånd. Psykiska besvär kan bestå i chockverkan av en viss händelse men också i efterföljande traumatiska neuroser. För att psykiska besvär ska anses som personskada krävs att en medicinskt påvisbar effekt föreligger. De allmänna känslouttryckningar som är en normal följd av en skadeståndsgrundande handling, såsom den naturliga vrede, rädsla, oro eller sorg som vanligen upplevs i samband med en skadegörande handling, är inte att hänföra till personskadebegreppet.

En personskada kan således vara av både fysisk och psykisk art. Inte alla psykiska olägenheter eller besvär går dock att hänföra till personskadebegreppet. För att psykiska besvär ska anses utgöra personskada krävs i regel att de är av visst allvarligare slag och medicinskt påvisbara. Det är inte tillräckligt med allmänna känslouttryck som är en normal följd av en skadeståndgrundande handling, till exempel naturlig vrede, rädsla, oro eller sorg som vanligen upplevs i samband med en skadegörande handling (se prop. 2000/01:68 s. 17 f. och SOU 2020:44 s. 93).

De slag av psykiska besvär som brukar anföras som exempel på när en psykisk skada är att hänföra till personskada är psykisk chock och psykiska insufficiensstillstånd, depression samt posttraumatiska neuroser (jfr SOU 1964:31 s. 80 f., SOU 1973:51 s. 36 f., prop. 1975:12 s. 20, SOU 1995:33 s. 61, prop. 2000/01:68 s. 17 f. och SOU 2020:44 s. 93).

För att de psykiska besvären ska anses vara medicinskt påvisbara förutsätts i regel att den skadelidande blir sjukskriven till följd av besvären. Sjukskrivning är emellertid inget ovillkorligt krav för att skadan ska anses vara medicinskt påvisbar, den kan styrkas även på annat sätt (prop. 2000/01:68 s. 17 f.). I praxis har exempelvis remittering till särskild psykoterapeutisk behandling godtagits (NJA 1990 s. 186).

Även rättsfallet NJA 1971 s. 78 förtjänar att nämnas i detta sammanhang. I det fallet hade käranden varit med om en trafikolycka i vilken båda hans föräldrar hade omkommit. Högsta domstolen ansåg att händelseförloppet i samband med olyckan måste ha inneburit en chockartad och skräckfylld upplevelse för honom. Käranden utvecklade i anslutning till olyckan en ”psykogen depression”, som yttrade sig i ängslan, sömnsvårigheter och deprimerat stämningsläge. Depressionen, som behandlades med psykofarmaka, gjorde käranden helt arbetsoförmögen under minst en månads tid från dagen för olyckan. Högsta domstolen fann att kärandens depression –

oavsett i vilken grad föräldrarnas död medverkat till denna – var en självständig och ersättningsgill personskada.

Personskadebegreppet har berörts även i doktrinen. Utöver de exempel på personskador som nämnts i det ovanstående kan nämnas följande: fysisk smärta, förlust av inre organ eller kroppssubstans i övrigt; funktionsstörningar i kroppens organ, depressioner; varje onormalt kropps- eller själstillstånd som inte hänger samman med den normala livsprocessen samt olika försämringstillstånd som avviker därifrån om tillståndet beror på en yttre faktor (se t.ex. Jan Hellner och Markus Radetzki, *Skadeståndsrätt*, 2018, s. 101).

Sammanfattningsvis kan det konstateras att lagstiftaren, med personskada, avsett fysiska och psykiska defekter på människokroppen. Personskadebegreppet förefaller vidare vara relativt oomstritt i doktrinen, och flera författare hänför sig till vad som anförts i förarbetena. Personskadebegreppets innebörd har konkretiserats genom att tala om det i termer av sjukdomstillstånd, defektstillstånd och funktionsstörningar. Ur ett språkligt perspektiv får begreppet anses innebära fall där människokroppen inte fungerar som den ska. Huruvida risk för skada eller en förhöjd halt i kroppen av ett i och för sig skadligt ämne är en personskada, synes inte ha varit föremål för närmare diskussion i rättskällorna. Lagstiftaren har överlämnat till rättstillämpningen att närmare bestämma gränserna för begreppet. Domstolarna torde därför ha relativt stort skön när det kommer till att bestämma vad som ska räknas som en personskada.

Allmänt om PFAS

PFAS är en förkortning för poly- och perfluorerade alkylsubstanser. PFAS är högfluorerade ämnen. Att ämnena är högfluorerade innebär att de ingår i en kolkedja, där väteatomerna som ingår i kolkedjan helt eller delvis har ersatts med fluoratomer. I perfluorerade ämnen har alla väteatomer i kolkedjan ersatts med fluoratomer; i polyfluorerade ämnen har väteatomerna bara delvis ersatts av fluoratomer.

PFAS-ämnena PFOS, PFOA och PFHxS, vilka är av särskilt intresse i det här målet, tillhör undergruppen perfluorerade alkylsyror (PFAA). Undergruppen PFAA är den grupp av PFAS som blivit mest studerad ur toxikologisk synvinkel.

Gemensamt för högfluorerade ämnen är att de är uppbyggda av två strukturella delar: en vattenavstötande och en vattenlöslig. Kännetecknande egenskaper för PFAS är bland annat att de är temperaturtåliga, persistenta mot brand samt att de är vatten-, smuts- och fettavstötande. De löser sig alltså dåligt i vatten och i fettvävnad. Ämnena anses vara extremt svårnedbrytbara i miljön, giftiga och flera av dem ansamlas lätt i levande varelser. De binder sig till blodproteiner och lagras i lever och blod.

PFAS finns inte naturligt. De är skapade av människan och har tillverkats sedan 1950-talet. Det finns idag ca 4 730 kända varianter av PFAS och antalet ökar ständigt. Alla dessa varianter används inte kommersiellt, men ett stort antal har hittats i människa och miljö. PFAS har bl.a. använts i kosmetika, impregneringsmedel och medicinteknisk utrustning. PFOS och PFHxS har även använts i mycket stor omfattning i brandskum eftersom dessa ämnen har en effektiv förmåga att skapa en tunn vattenfilm mellan skummet och det brinnande bränslet. PFAS-skum har därför länge varit en del av övningsverksamhet och beredskap vid militära och civila flygplatser. PFOA används bland annat i färg och tryck för att minska ytspänningen så att färgen fastnar bättre.

Forskningssamhällets kunskap om PFAS kommer huvudsakligen från två ämnen: PFOS och PFOA. De har använts länge och är idag globalt spridda i miljön. PFOA användes länge i tillverkningen av Teflon medan PFOS var en huvudbeståndsdel i produkter som Scotchgard. PFOS har också länge varit en viktig ingrediens i brandsläckningsskum. Både PFOS och PFOA räknas som långkedjiga PFAS och i takt med att dessa ämnen fasats ut har de ersatts av kortare varianter. En sådan kortare

ersättare är PFHxS, som är två kolatomer kortare än PFOS, men i övrigt har de mycket liknande egenskaper.

Kol-fluorbindningen är en av de starkaste vi känner till och förekommer ytterst sällan i naturen. Den stabilitet som PFAS-ämnen har leder till att de är motståndskraftiga mot nedbrytning i biologiska system. De anrikas därför i näringskedjan och kommer att påverka ekosystemet för lång tid framöver.

Människor exponeras för PFAS på en mängd olika sätt men främst via mat och dricksvatten. Barn kan få i sig PFAS genom modersmjölken medan foster kan exponeras för ämnena genom moderkakan. I svensk normalbefolkning har halterna av summan av PFOS, PFOA och PFHxS uppmätts till mellan 10-15 ng/ml serum. Den genomsnittliga beräknade halveringstiden, dvs. hur länge dessa ämnen finns kvar i kroppen efter det att exponeringen upphör, har i Ronneby fastställs till mellan ca 3 år och 5 år. Vissa individer har dock flera gångers längre halveringstider, vilket innebär att många barn som idag har höga nivåer kommer att ha en tydligt förhöjd nivå även när de själva når reproduktiv ålder.

Naturvårdsverkets riktvärde för PFAS i grundvatten är 200 ng/l. Det riktvärdet fastställdes år 2008. Innan EU:s dricksvattendirektiv trädde i kraft 2021, se nedan, fanns det inga rättsligt bindande gränsvärden för PFAS i dricksvatten. Enligt 7 § Livsmedelsverkets föreskrifter (2001:30) om dricksvatten får dricksvatten inte innehålla ämnen i sådana halter att de kan utgöra en risk för människors hälsa. Livsmedelsverket har därför tagit fram en åtgärdsgräns för summan av elva PFAS-ämnen på 90 ng/l. Livsmedelsverket utgår därvid från att alla elva analyserade PFAS-ämnen har samma potens. Åtgärdsgränsen behövs för att bl.a. dricksvattenproducenter ska kunna avgöra om halterna av PFAS i dricksvattnet är så höga att de kan utgöra en hälsorisk och därför måste sänkas eller, i värsta fall, att konsumenterna omedelbart måste avrådas från att dricka vattnet (stoppvärdet, dvs. den gräns då vattenresursen

måste stängas, för summan av PFAS är 900 ng/l). Det svenska åtgärdsvärdet för dricksvatten baseras på en mer än 10 år gammal bedömning från EFSA. För PFOS fastställdes då ett tolerabelt dagligt intag (TDI) på 150 ng/kg kroppsvikt per dag. Sedan år 2008 har det tillkommit stora mängder studier avseende PFAS. I slutet av år 2018 presenterade därför EFSA:s expertgrupp en bedömning av PFOS och PFOA. Sammanfattningsvis identifierade expertgruppen höjda kolesterolvärden som den effekt som ses vid lägst exponeringsnivå, men pekade även på att andra effekter som vaccinationssvar, leverenzym och födelsevikt visar på liknande dos-responssamband. I december 2018 sänkte EFSA gränsvärdet för totalt intag av PFOA och PFOS från 150 till 19 ng/kg kroppsvikt per vecka (TVI), dvs. ett TDI-värde om 2,7 ng. Under 2020 gjorde EFSA ytterligare justeringar av TVI till först 8 ng och sedan 4,4 ng, dvs. ett TDI om 0,63 ng/kg kroppsvikt per dag för summan av fyra PFAS-ämnen; PFOA, PFNA, PFHxS och PFOS.

Den 12 januari 2021 trädde EU:s dricksvattendirektiv i kraft. Direktivet ska vara införlivat i medlemsstaternas nationella lagstiftning senast den 12 januari 2023. Genom direktivet infördes bl.a. ett för medlemsstaterna bindande gränsvärde för PFAS i dricksvatten innebärande att dricksvatten med högre halt PFAS än 100 ng/l som regel förbjuds som livsmedel då det utgör en fara för människors hälsa.

I EU är PFOS förbjudet sedan år 2020 och PFOA sedan år 2008.

PFAS utgör en hälsofara för människor

Det kan alltså konstateras att både svenska myndigheter och internationella organ sedan flera år har infört gränsvärden för hur mycket PFAS människor kan utsättas för utan att det ska medföra hälsorisker och att de här gränsvärdena har sänkts allteftersom kunskapen om PFAS har ökat. Inom EU gäller t.ex. sedan januari 2021 ett gränsvärde för dricksvatten innebärande att det inte får innehålla mer än 100 ng/l; ett gränsvärde som, sett i ljuset av EFSA:s gränsvärde för TVI, i och för sig framstår som högt. I det

här sammanhanget kan noteras att Philippe Grandjean vittnat om att det svenska gränsvärdet om 90 ng/l mot bakgrund av de senaste årens forskning förefaller vara obsolet och för högt.

Parterna har åberopat omfattande skriftlig bevisning om PFAS och dess påverkan på människokroppen. De har, som ovan angetts, även åberopat förhör med sakkunniga vittnena Mattias Öberg, Philippe Grandjean och David A Savitz. Samtliga tre är framstående forskare inom sina respektive områden och annat har inte framkommit än att de har ett mycket gott anseende i forskarvärlden. David A Savitz var en av tre forskare som satt i den s.k. C8-panelen vars studier av sambandet mellan PFAS, och då särskilt PFOA, och ett flertal sjukdomar har en bred acceptans i forskarvärlden. I C8-studien påvisades ett samband mellan PFAS och njur- och testikelcancer, sköldkörtelsjukdom, ulcerös kolit, höga kolesterolvärden samt högt blodtryck under graviditeten. Philippe Grandjean, vars forskning är inriktad på vilka hälsoeffekter exponering av kemikalier, bl.a. PFAS, innebär, har publicerat över 500 vetenskapliga artiklar och han är ofta anlitad som expert både i Europa och USA. Mattias Öberg är docent i toxikologi vid Karolinska Institutet och Institutet för miljömedicin där den huvudsakliga forskningsinriktningen rör hälsoriskbedömning av kemikalier, bl.a. PFAS. Han är även svensk representant i Nordiska Expertgruppen och tidigare medlem i amerikanska kommittén för Acute Exposure Guideline Levels.

I förhören med dem har framkommit att de i stort sett är överens om vilken påverkan PFAS har på människokroppen. David A Savitz har vittnat om att han i allt väsentligt instämmer i de slutsatser som Mattias Öberg redogjort för i sitt utlåtande. Även Philippe Grandjean har instämt i dessa slutsatser.

Mattias Öberg har i sitt sakkunnigutlåtande räknat upp ett antal negativa hälsoeffekter som kan associeras till exponering för PFAS och kärandena har påstått, och RMT godtagit, att det finns en positiv association mellan de här hälsoeffekterna och

exponering för PFAS. Det rör sig om förhöjda kolesterolvärden, ökad risk för njur- och testikelcancer, DNA-metylering, minskad födelsevikt, påverkan på sköldkörtelhormon, försämrat immunsystem hos barn, påverkan på micro-RNA, ökad risk för PCOS samt ökad risk för leverskador. Utöver dessa negativa hälsoeffekter, som parterna är överens om, har det i ett flertal studier även påvisats samband mellan PFAS-exponering och diabetes, fetma och metabolt syndrom, hjärt- och kärlsjukdomar samt andra cancerformer såsom prostatacancer.

Sammantaget innebär detta att det i målet är klarlagt att det finns en förhöjd risk att drabbas av negativa hälsoeffekter, i vart fall de parterna är överens om, om man exponeras för PFAS.

Förhöjda halter PFAS i blodet utgör en personskada

De halter av PFAS som uppmätts hos dem som varit anslutna till Brantafors vattenverk är bland de högsta som uppmätts i världen. Dricksvattnet från Brantafors vattenverk innehöll år 2013 10 380 ng/l PFAS-ämnen, dvs. 100 ggr mer än det gränsvärde som numera gäller inom EU. Det är fråga om en, enligt Philippe Grandjean, extrem exponering som ligger betydligt högre än de nivåer där effekter observerats i stora befolkningsstudier. Nivåerna är mycket höga och långt över både normala föroreningsnivåer och rådande åtgärdsvärden. Som en jämförelse kan noteras att i den s.k. C8-studien var medelvärdet i befolkningen 55 ng/ml blodserum. Det lägsta uppmätta värdet bland kärandena är 91 ng/ml och det högsta drygt 1 800 ng/ml. Medelvärdet bland kärandena är ca 600 ng/ml.

Kärandena har gjort gällande att förgiftning i sig utgör en personskada. Så är emellertid inte fallet utan en skada, bl.a. synbortfall, kan framkallas av t.ex. förgiftning eller strålning. Förgiftning i sig utgör alltså inte en personskada.

Så som alltid i miljömedicin och när det gäller långtidseffekter är det svårt att leda i bevis att en viss exponering lett till att exakt en viss person fått en viss sjukdom. Men att PFAS som ämnesgrupp inte är hälsobefrämjande och att det finns styrkta medicinska samband t.ex. mellan hög förekomst av ämnena i blodet och exempelvis sämre immunförsvar, höjda kolesterolvärden och sämre förmåga att utveckla antikroppar i samband med vaccinering är otvivelaktigt. Det kan alltså konstateras att de uppmätta halterna av PFAS i kärandenas kroppar har inneburit en varaktig förändring och försämring av deras kroppar som medför en nedsatt förmåga att kompensera för ytterligare stress samt en ökad mottaglighet för skadliga effekter av annan miljöpåverkan (se bl.a. Mattias Öbergs sakkunnigutlåtande 2019-02-15). Kärandenas kroppar och kroppsfunktioner är således i ett sämre tillstånd än de hade varit om de inte hade exponerats för PFAS. Detta måste i sig ses som ett defekttillstånd, dvs. att en fysisk skada har uppstått innebärande ökade hälsorisker och en försämring av kroppens funktion. Defekttillståndet har framkallats genom att kärandena blivit exponerade för PFAS eller, uttryckt på ett annat sätt, blivit förgiftade av PFAS. Kärandena har därmed drabbats av en personskada i form av förhöjda halter PFAS i blodet innebärande ökade hälsorisker och fysiska förändringar och försämringar av kroppen.

Den oro som kärandena känner till följd av att de har förhöjda halter PFAS i blodet utgör inte en personskada

Frågan är om kärandena visat att deras oro innebär att de har drabbats av en självständig personskada av psykisk natur. Av de 165 kärandena är det bara de 136 personer som är 18 år eller äldre som yrkar skadestånd på denna grund. De under 18 år omfattas alltså inte av tingsrättens prövning.

Utredningen i den här delen av målet utgörs av förhör med parterna Herman Afzelius, Stefan Hansson, Cecilia Oijens, Louise Karlsson och Martin Johansson, vilka har berättat om dels vilken oro och vilka effekter oron haft för dem till följd av att ha

druckit vattnet som levererats av svaranden, dels vilken oro och vilka effekter oron har haft på de övriga 131 kärandena som inte har hörts i målet.

Därutöver förekommer skriftlig bevisning i form av sjukjournaler, läkarintyg och annan dokumentation från sjukvården som åberopats av ett antal käranden. Efter att ha gått igenom handlingarna konstaterar tingsrätten att det rör sig om handlingar avseende 40 käranden, och inte 41 som uppgavs under sakframställningen; Malin Månsson förefaller ha blivit dubbelt antecknad. De fem som har hörts ingår i gruppen som åberopat skriftlig bevisning.

För resterande 96 utgörs bevisningen av uppgifter som lämnats av Herman Afzelius, Stefan Hansson, Cecilia Oijens, Louise Karlsson och Martin Johansson.

Herman Afzelius, Stefan Hansson, Cecilia Oijens, Louise Karlsson och Martin Johansson har uppgett i huvudsak följande.

Herman Afzelius: Han är ordförande för PFAS-föreningen. Det var jobbigt när han år 2013 fick veta att vattnet var förgiftat. Lokalt sa man att det inte fanns någon anledning till oro men i alla andra kontakter han hade menade man att de var kraftigt förgiftade i Ronneby. Det här ska man inte dricka, det är hälsofarligt. Det skapar en oreda och oro inom honom och han undrar vem man kan lita på. Det finns gott om exempel på farligheterna med PFAS. Man behöver inte forska mera. Han vill veta nu, om han är sjuk. Han vill inte vänta på att få testikelcancer. Budskapet att man inte ska känna oro har lett till ökad oro. Ju mer han läser om PFAS, desto oroligare blir han. De kommer inte att bli av med PFAS i sina kroppar på 30 till 50 år. Han har personligen träffat alla medlemmar i föreningen förutom barnen och ungdomarna. Medlemmarna säger samma sak, de ställer samma frågor och har samma oro och ångest över att de inte blir av med detta. De är oroliga och pålästa. I C8-studien finns det en lång lista över allvarliga hälsoeffekter. Man förstår omgående att detta inte är några kemikalier man

vill ha i sig. Populationen i C8-studien hade en tiondel av kärandenans halter i sig. Hans barn tog också blodprover. Han kände oro inför vad proverna skulle utvisa. Han hade hoppats att de skulle ha kommit lindrigt undan eftersom de bara bott hos honom varannan vecka. Men varken han eller hans barn kom lindrigt undan. Han är ännu inte 45 år och kommer att få leva med PFAS under större delen av sitt liv, och det är väldigt jobbigt. Det har påverkat honom under en lång tid. Han blir dagligen påmind om PFAS. Han känner efter lite extra. Många som har drabbats av testikelcancer har hört av sig till honom och han blir orolig för det. Hans dotter har varit mycket sjuk de senaste fem åren. Hon har bl.a. haft problem med magen och allergier. Dessa symptom har han läst om i forskningen och det har gjort honom fundersam eftersom hans dotter är full med PFAS. Han fick nyligen veta att en av medlemmarna har fått ulcerös kolit och att en annan drabbats av Alzheimers. Ulcerös kolit kopplas till PFAS-exponering enligt C8-studien och det kan även finnas kopplingar till Alzheimers. Informationen från AMM har gjort oron mycket värre. Han hade hellre velat att de sa sanningen i stället för att linda in budskapen och sprida halvsanningar. Han har varit hos psykolog flera gånger, senast i september i fjol. Han har fått medicin och stöd för sin oro och varit sjukskriven på grund av sin oro. Det hände ganska sent, för omkring tre månader sedan. Oron har rört de höga halterna i hans och hans barns kroppar.

Stefan Hansson: Han är medlem och kassör i PFAS-föreningen och bor i Ronneby. Hans hustru och båda barn är också medlemmar. Hans PFAS-värden var vid mätning 1 429 ng/ml blod och han tillhör därför den grupp som har ganska höga värden. Han har hypertherios och tar medicin eftersom hans sköldkörtel inte längre producerar T4-hormoner. I mars eller april 2014 fick han veta att han fått PFAS-haltigt dricksvatten levererat. Det blev en iskall reaktion. Han stelnade och blev orolig. Eftersom han inte visste vad PFAS var, började han söka information. Han och hans familj har alltid druckit vatten i stället för läsk. Hans barn har tränat mycket och därför känner han sig lite lurad. Forskningen visar entydigt att han har fog för den oro och ångest han känner inför att drabbas av sjukdom och ohälsa. I egenskap av kassör i föreningen har han

spridit information och pratat med människor som är oroliga. Han känner igen sig i vad de säger. De 165 kändena känner stark oro för sin och sina barns framtid. Han undviker att tänka på sina barnbarn just nu. Han känner en särskild sorts oro eftersom skadan redan är skedd. Han kan inte värja sig från den. Han blir påmind om den varje dag och natt. När han går på toaletten kontrollerar han alltid om han har fått testikelcancer, en självkontroll han delar med många andra. Det går inte en dag utan att han känner oro och han kommer att leva med oron så länge han har PFAS i kroppen, vilket antagligen innebär resten av livet. Han är inte deprimerad och har inga självmordstankar. Men oron finns där ständigt och ibland blir han ledsen och nedstämd. Han har inte haft anledning att söka vård för sin oro. Han har haft kontakt med en psykolog som har dokumenterat hans oro men fick känslan att han skulle återkomma om det blev värre. Han har inte återkommit. Han är inte i den situationen att han behöver medicin, vilket vissa har behövt. Han äter inte medicin för något annat än sköldkörteln. Sjukskrivning är inte aktuellt eftersom han är pensionär. Han har tagit del av mycket av forskningen och det har lett till att hans oro har förstärkts.

Cecilia Oijens: Hon bodde i Ronneby mellan år 2004 och 2015. Hon visste inte vad PFAS var när media började rapportera om det. Genom Herman Afzelius Facebook-grupp fick hon information om PFAS. Hon läste på och fördjupade sig i forskningen om PFAS och dess hälsoeffekter. Det uppdagades att det var ett gift och hon blev totalt chockad. Blodproverna visade att hon hade högre halter av PFAS än vad man normalt ska ha. Då blev hon jätteorolig, chockad och förbannad. Hon var med och ordnade möten för att få svar. Det var locket på och de fick höra att det inte var farligt. Men vem som helst förstår att det här är giftigt. De har skyhöga halter av PFAS i blodet. De blev ledsna, arga, oroliga och besvikna. De har rätt att slippa dricka förgiftat vatten. Hon har pratat med andra medlemmar om oron för sjukdomar och om relaterade sjukdomar. Det finns mycket oro och många exempel på personer som har råkat illa ut. Hennes son har haft höga sköldkörtelvärden. Hon vill inte slösa sin tid och pengar på att gräva ner sig i sjukdomar. Hon vill leva sitt liv och vara lycklig samt att hennes son

ska vara frisk och ha friska barn. Hennes son ska inte behöva tänka på sina barns framtid och hur de kommer att drabbas. Psykiskt påverkas hon väldigt mycket av det här. Mest är hon orolig för sina barn och deras barn. De som är drabbade blir påmind om detta varje dag. Hon har många anhöriga som har dött i cancer. Hon har varit sjukskriven för depression i perioder. Depressionen är inte bara kopplad till hennes sköldkörtel, som inte fungerar, utan även till oron. Hon har uppsökt sjukvården på grund av oro för PFAS vid ett tillfälle och det behövdes ingen uppföljning till det besöket. Efter besöket har hon gått och pratat med en person.

Louise Karlsson: Hon bor tillsammans med sin make och deras två barn strax utanför Kallinge. Hon har druckit vattnet från Brantafors sedan år 1996. Hon drabbades av svår havandeskapsförgiftning när hon var gravid med sin son. Sonen har varit mycket sjuk, bl.a. har han drabbats av olika allergier och tarmsjukdomar. Sjukdomarna har påverkat hela hans liv. Det är klart att hon har oro och tankar. När hon fick veta att hon druckit det kontaminerade vattnet började hon söka information på Google. Hela livet vändes ut och in. Hon funderade över hur hon skulle bli av med detta. Hennes PFAS-värden var vid mätning 1 150 ng/ml blod och hennes man hade lika mycket. De tampas med oron varje dag. Hennes dotter är orolig för att inte kunna få barn eller få barn med missbildningar. Hon kan inte bli av med giftet och det är jättejobbigt. Det känns inte bra att veta att det vatten som hennes barn har druckit varit så giftigt. Hon känner maktlöshet och är orolig för när hon ska drabbas. Folk nära henne blir sjuka. Hon känner sig liten. Hon kan inte hjälpa sina barn och ovetskapen är jättejobbig. Hon vet inte om hon får se sina barn bli stora. Det är inte fråga om, utan när, hon ska drabbas av sjukdom. Hon har inte sökt hjälp för sin oro, men på grund av sin sons sjukdomar har hon pratat med läkare i flera år. I sonens journaler syns det hur orolig hon är och har varit. Andra i föreningen pratar också om sjukdomar. De är oroliga för sina barn och gör kopplingar till olika sjukdomar. Alla har fått sina blodprovresultat och är oroliga.

Martin Johansson: Han är född och uppvuxen i Kallinge. Han är medlem i PFAS-föreningens styrelse. När informationen om PFAS kom tänkte han att det här var inte bra. Vid ungefär samma tidpunkt drabbades han av testikelcancer. Hela livet ställdes på ända. Han tog reda på vad PFAS var och vad det gjorde med hans kropp. Han såg att man i C8-studien sett samband mellan PFAS och testikelcancer. När blodprovresultaten kom fick han veta att han och hans fru hade höga halter av PFAS i sina kroppar. Han blev helt ställd. Detta handlar om alla han bryr sig om i staden där han bor. De har inte kunnat påverka sin situation över huvud taget. De vill alla veta vad de har i sig, vilka risker som finns och när det kommer att försvinna. Forskningen visar att det aldrig går ur kroppen. De andra medlemmarna är otroligt oroliga. Det har varit mycket tårar. Själv känner han ångest, dödsoro och rädsla för att hans liv blir förkortat p.g.a. framtida följsjukdomar. Det är svårt att sova och att se sina barn i ögonen. Han har haft samtal med en psykolog om sin oro. Efter samtalet har han inte fått någon behandling för sin oro.

Efter genomgång av den skriftliga bevisningen i den här delen antecknar tingsrätten följande.

I 29 av fallen utgörs dokumentationen av en anteckning av antingen en sjuksköterska, psykolog, terapeut eller läkare om att den kärande tagit kontakt med sjukvården och beskrivit att han eller hon drabbats av oro, nedstämdhet, ångest, sömnproblem eller liknande åkomma. Orsaken till problemen uppges i dessa fall vara oro för ohälsa till följd av exponering för PFAS och vetskapen om att han eller hon, eller dennes barn, har höga halter av PFAS i blodet.

I de handlingar som getts in av Marie Jäderlund och Linnéa Jäderlund framgår att de förvisso har haft såväl psykiska som fysiska besvär men inte orsaken till besvären. Exponering för PFAS nämns över huvud taget inte. Maria Olsson och Lena Järhede har endast uppgett fysiska symptom i sina handlingar.

Bengt Ovesson har fått medicin mot sömnproblem utskrivna efter kontakt med läkare p.g.a. oro och ångest för PFAS-exponeringen.

I Marta Nilssons handlingar har psykologen antecknat att hon har uppgett att hon har varit deltidssjukskriven och att sjukskrivningen delvis har berott på oro för PFAS-exponeringen. Av Calle Olssons handlingar framgår att han går på citalopram och atarax. Det framgår emellertid inte att han har fått dessa mediciner utskrivna p.g.a. hans oro för PFAS-exponeringen. I Victor Paulsens intyg har läkaren uppgett att Victor Paulsen går på antidepressiva. Det framgår inte varför Victor Paulsen medicinerar med antidepressiva.

Av Malin Månssons besöksanteckning hos läkare framgår att hon och läkaren kommit överens om att Malin Månsson ska kontakta en samtalsterapeut och att det därefter eventuellt kan bli aktuellt med lugnande medicin. Johanna Månsson har skickats vidare till psykologernas del av Doktor 24-tjänsten. Mikael Jakobsson har haft tre kontakter med läkare respektive psykolog. Han har fått remiss för samtalsterapi med återbesök om en vecka och därefter fått beskedet att han ska återkomma vid besvär. Såvitt framgår av de tre nu nämnda kärandenas handlingar har de inte haft ytterligare kontakter med vården utöver de tillfällen som framgår av de åberopade dokumenten.

Samtliga de 136 kärandena har höga halter av PFAS i sina kroppar. Tingsrätten ifrågasätter inte vare sig de uppgifter som lämnats i förhör med Herman Afzelius, Stefan Hansson, Martin Johansson, Louise Karlsson och Cecilia Oijens – varken i den del de avser dem själva eller övriga käranden – eller de uppgifter som framkommit i den skriftliga bevisningen. Att samtliga 136 käranden har drabbats av oro, ångest och liknande psykiska besvär till följd av PFAS-exponeringen har även RMT godtagit. Det står alltså klart att kärandena drabbats av befogad oro för ohälsa och försämrad hälso-

och livsprognos. Frågan är om de nu anförda omständigheterna är av sådant slag att de är att anse som en självständig personskada av psykisk art.

Av Bengt Ovessons medicinska underlag framgår att han har fått recept på sömntabletter utskrivna till följd av oro, ångest och sömnbesvär orsakade av oro för PFAS-exponeringen och dess hälsoeffekter. Bengt Ovessons psykiska besvär framstår i och för sig som påfrestande, men inte till den grad att de kan sägas utgöra en självständig personskada. De förefaller naturliga med tanke på omständigheterna, och faller därför utanför personskadebegreppet (jfr prop. 2000/01:68 s. 17 f.). Sett i ljuset av vad som i förarbeten och praxis anses utgöra medicinskt påvisbara effekter av en skadehandling kan inte heller enbart förskrivning av sömntabletter anses vara tillräckligt för slutsatsen att besvären är medicinskt påvisbara. Bengt Ovesson har därför inte visat att han drabbats av psykisk personskada.

Eftersom den åberopade bevisningen avseende Marie Jäderlund och Linnéa Jäderlund inte nämner PFAS kan de inte vinna framgång med sin talan i den här delen. Maria Olsson och Lena Järhede har lämnat uppgift endast om fysiska symptom som inte är föremål för prövning i det här målet. De har därför inte heller visat att de drabbats av en personskada av psykisk art.

Att Marta Nilsson varit sjukskriven och att Calle Olsson samt Victor Paulsen fått antidepressiva läkemedel utskrivna framgår av den skriftliga bevisningen. Även Herman Afzelius och Cecilia Oijens har uppgett att de har varit sjukskrivna, delvis på grund av oro hänförlig till exponering för PFAS. Det finns emellertid inte några anteckningar i den skriftliga bevisningen om att depressionen och sjukskrivningen i något av dessa fall berott på oro för PFAS; uppgiften förefaller snarare ha lämnats upplysningsvis. Ingen av de fem har därför förmått visa att de drabbats av personskada av psykisk art.

BLEKINGE TINGSRÄTT

DOM
2021-04-13T 1530-16
T 1534--1610-16
T 1612--1694-16
T 1696--1697-16
T 2496--2497-17

Såvitt framgått av utredningen har inte heller de övriga kärandena drabbats av psykisk chock, psykiska insufficiensstillstånd, posttraumatiska neuroser, depressioner eller med dessa sjukdomstillstånd jämförbara besvär. Cecilia Oijens har i och för sig uppgett att hon ”blev totalt chockad”. Stefan Hansson, Martin Johansson och Louise Karlsson har uttryckt sig på liknande sätt och berättat att vetskapen om PFAS-exponeringen gjort att de reagerat väldigt starkt, vilket framstår som naturligt. Utöver de muntliga uppgifterna har det inte framkommit något som visar att dessa fyra drabbats av psykisk chock i medicinsk mening.

Tingsrätten noterar också att av de 45 dokument som åberopats och som avgetts av sjukvårdspersonal har, såvitt tingsrätten har kunnat utröna, ett upprättats 2015, fyra 2016, ett 2017, tre 2018, 32 under perioden oktober till december 2019, samt fyra 2020. Inget av dokumenten hänför sig till tiden när det blev känt att det fanns höga halter av PFAS i dricksvattnet som levererades från Brantaforsverket, dvs. årsskiftet 2013/14. Bara ett dokument härrör från 2015, dvs. under tiden det blev känt att de som konsumerat dricksvattnet hade höga halter av PFAS i sitt blod; PFAS omnämns dock inte i den handlingen.

Den omständigheten att merparten av kärandena inte har vänt sig till sjukvården förrän i slutet av 2019 talar med viss styrka emot påståendet att besvären är så allvarliga att det är fråga om en självständig personskada av psykisk natur. Eftersom kärandena har kunnat vänta i flera år med att söka vård eller berätta för vården om sina besvär, framstår besvären som förhållandevis lindriga i jämförelse med vad som i regel krävs för att anse besvären utgöra en ersättningsgill personskada (jfr det ovan nämnda rättsfallet NJA 1971 s. 78).

Sammanfattningsvis har ingen av kärandena visat att den befogade oro för ohälsa och försämrad hälso- och livsprognos som PFAS-exponeringen vållat dem utgör en ersättningsgill personskada. Käromålen kan därför inte i något fall bifallas i denna del.

Rättegångskostnader

Kärandena i kändebilaga 2 har vunnit målen i sin helhet. Övriga käranden har vunnit målen såvitt avser ett av två fastställelseyrkanden. Det kan emellertid konstateras att den absoluta merparten av parternas processföring har varit hänförlig till det första fastställelseyrkandet. De här kärandena har därför i allt väsentligt vunnit målen, varför de bör få full ersättning för sina rättegångskostnader. Vid denna bedömning ska RMT därför ersätta samtliga kärandena för deras rättegångskostnader och det saknas därmed anledning för tingsrätten att ta ställning till kärandenas påstående om vårdslös processföring.

Kärandena har begärt ersättning för sina rättegångskostnader med totalt 7 169 551 kr, varav 4 629 081 kr avser ombudsarvode, 1 036 720 kr utlägg, 204 050 kr parts eget arbete och 1 299 700 kr mervärdesskatt. RMT har som skälig ersättning godtagit ett sammanlagt ombudsarvode om 2 850 000 kr exklusive mervärdesskatt, samtliga utlägg samt 102 025 kr för parts eget arbete.

Ersättning för rättegångskostnad ska fullt motsvara kostnaden för rättegångens förberedande och talans utförande jämte arvode till ombud eller biträde, såvitt kostnaden skäligen varit påkallad för tillvaratagande av partens rätt (18 kap. 8 § rättegångsbalken). Större delen av kärandenas rättegångskostnader utgörs av ombudsarvode. Sådan ersättning ska bestämmas med hänsyn till bl.a. målets beskaffenhet och omfattning samt till den omsorg och skicklighet med vilken arbetet har utförts. Därvid kan även beaktas sådana omständigheter som tvisteföremålets värde och den betydelse som målets utgång i övrigt haft för parten.

Det har inte framkommit skäl att ifrågasätta riktigheten av de uppgifter som lämnats i arbetsredogörelsen eller skäligheten av den timkostnadsnorm som använts. Målet har varit av särskilt komplicerad art och pågått under lång tid. Med hänsyn till vad som förekommit får den av kärandena yrkade kostnaden för ombudsarvode anses ha varit i

sin helhet skäligen påkallad för tillvaratagande av kärandenas rätt (jfr NJA 1997 s. 584).

RMT har godtagit yrkandet avseende utlägg. Vad gäller ersättning för parts eget arbete framstår emellertid nedlagd tid som väl tilltagen och synes avse även frågor som ligger utanför tvisten i målen. Den sammanlagda ersättningen för parts eget arbete ska bestämmas till av RMT godtagna 102 025 kr.

Detta innebär att kärandena sammantaget ska få ersättning för sina rättegångskostnader med 7 067 526 kr, varav 4 629 081 kr avser ombudsarvode, 1 036 720 kr utlägg, 102 025 kr parts eget arbete och 1 299 700 kr mervärdesskatt. Fördelat på kärandena innebär det att RMT ska ersätta var och en med 42 833 kr.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 1 (TR-02)

Den som vill överklaga ska göra det till Hovrätten över Skåne och Blekinge. Överklagandet ska ha kommit in till tingsrätten senast den 4 maj 2021.

Dan Sjästad

Per-Anders Toresten

Håkan Hallstedt